

Llibertat a la presó

El Congrés Nacional de Pastoral Penitenciària encara la problemàtica de les presons des del punt de vista jurídic, social i pastoral

La societat viu d'esquena a la presó i no s'implica prou a cercar solucions alternatives als centres penitenciaris. El VI Congrés Nacional de Pastoral Penitenciària, que comença el proper dia 15 a Madrid sota el lema «Per una Pastoral de Justícia i Llibertat» tractarà de trobar fórmules per tal que la presó sigui un espai de rehabilitació i no només de contenció dels problemes.

Un dels propòsits d'aquest encontre és sensibilitzar les comunitats cristianes que evangelitzar a les presons no es limita al culte, sinó també a la denúncia de les situacions d'injustícia. Les comunitats poden ajudar a promoure una atenció pastoral que dugui a superar les causes que fomenten o generen la delinqüència i que impliquen el context familiar, social, professional i formatiu. Aquesta trobada, que consta de tres àrees, la social, la jurídica i la pastoral, està coordinada pel pare José Sesma, mercedari.

El Sant Pare s'ha posicionat en més d'una ocasió a favor d'una presó que renovi. Joan Pau II va parlar, en el Jubileu al món de les presons, de redempció, llibertat i de retrobament amb Jesucrist. El missatge del Pontífex sobre la presó deixa entreveure denúncia, reclama un canvi de mentalitat i suggereix reformes en l'àmbit jurídic i penitenciari.

Pàg. 2, 3 i 5

La vida a la presó és en molts casos una existència sense colors i amb molt dolor. Les alternatives al sistema penitenciari són una qüestió pendent.

L'Església condemna els experiments amb embrions humans

El Papa ha confirmat el «sí» de l'Església als trasplantaments d'òrgans i el «no» a la clonació humana per obtenir òrgans, perquè atempta contra «la dignitat i el valor de la persona». Per al Pontífex, la ciència preveu altres vies que no són ni la clonació ni l'ús de cèl·lules embrionals, «essent suficient la utilització de cèl·lules estaminals (cèl·lules mare) d'organismes adults».

La clonació d'embrions implica problemes ètics importants.

Pàg. 6

Europa i la dimensió social de la fe

L'Església lluita per una Europa més solidària.

El Col·loqui Europeu de Parròquies que l'any vinent se celebrarà a Girona ja ha començat a preparar-se. El mes de juliol passat van celebrar-se a Banyoles algunes sessions de reflexió centrades en el tema *Europa i Solidaritat: la dimensió social de la fe a les comunitats cristianes*. Una de les grans línies de debat va ser la necessitat d'un esforç per part de tothom per submergir-nos en les pròpies arrels cristianes i en la relació envers els pobles que tenen altres sensibilitats. La dimensió social de la fe esdevé d'aquesta manera un dels grans reptes de l'Església actual.

Pàg. 15

Sumari

- Pàg. 7 Roma acollirà el Congrés Mariològic
- Pàg. 18 Entrevista: la Gna. Àngels Massip, missionera a l'Índia
- Pàg. 19 Lleida: els joves a Roma amb el seu bisbe
- Pàg. 21 El P. Salvador Obiols, el «màrtir de la Bíblia»
- Pàg. 26 L'església d'Artesa de Segre llueix el nou mural de l'Assumpció

SANTUARIS

Aquesta setmana visitarem el santuari de la Mare de Déu de Rocaprevera, a Torelló (Osona)

Pàg. 22 i 23

Editorial

Els presos també tenen els seus drets i el seu any Jubilar

Aquestes últimes setmanes la catolicitat i el món en general han quedat admirats del Jubileu dels Joves que va reunir al voltant del Papa a més de dos milions de participants. Potser serà el Jubileu més espectacular i inoblidable dels molts que es van fer durant aquest any 2000, entre altres coses perquè la presència de joves és sempre signe de vitalitat i d'esperança.

Però dins del calendari jubilar hi ha algunes trobades que han passat o passaran més desapercebudes. La seva menor influència i incidència social també provoquen menys ressonància en els mitjans de comunicació i per tant en el coneixement de la gent. Entre aquests es troba el Jubileu de les presons, per al qual el Sant Pare va escriure un bonic missatge el 9 de juliol passat.

Joan Pau II, que no ha dubtat a prestar atenció a tots els col·lectius, no podia excloure els exclosos. Perquè en molts casos els presos són uns exclosos de la societat, darrere d'unes reixes on han perdut tots els seus drets i en alguns casos tota la seva dignitat humana. El Papa ha volgut transmetre'ls la seva solidaritat particular i el missatge alliberador d'un Crist que de la mateixa manera que un dia va entrar al Cenacle amb les portes tancades, també pot entrar en tots els centres penitenciaris si els interns li obren el cor a Ell.

Recordar-nos dels presos en aquest any jubilar no significa oblidar-nos dels delictes comesos i de la perillositat social d'alguns dels reclusos. Seria una irresponsabilitat demanar la llibertat de tots els presos sense més, per un simple acte caritatiu cristià. La permanència en els centres penitenciaris ajuda a molts dels condemnats a reflexionar sobre els seus errors, a realitzar un bon examen de consciència i preparar-se per sortir el dia que finalitzi la seva estada a la presó amb un irreprotxable propòsit de no tornar a caure en el mateix.

Per això les presons i altres sistemes de compliment de penes imposades continuen sent necessà-

ries en la nostra societat, encara que el Papa ens recorda que no sempre es donen en els centres penitenciaris les condicions més adequades per a la rehabilitació i per a l'abandonament definitiu de la delinqüència. L'Església contínuament denuncia situacions de precarietat i d'abusos inhumans en algunes de les presons del nostre món més subdesenvolupat, encara que també en el nostre món modern i occidentalitzat s'han rebut queixes importants per part dels respectius secretariats diocesans de Pastoral Penitenciària.

Sense entrar en temes que pertocuen a la justícia i a les autoritats penitenciaris, els cristians hem de ser sensibles als problemes dels reclusos, atès que ells també són persones, mereixen un respecte i tenen dret a refer la seva vida una vegada hagin complert la seva condemna. Per això en alguns moments s'ha de demanar clemència davant d'algunes penes desorbitades o davant d'alguns casos clars on s'ha comprovat que la persona s'ha redimit dels seus errors.

El Papa ho ha fet en la persona concreta del terrorista turc Alí Agca, que va intentar posar fi a la vida del successor de Pere, i a qui el Pontífex no sols va perdonar la seva culpa, sinó que el va visitar a la presó i va col·laborar amb la seva intervenció directa perquè pogués sortir-ne abans de finalitzar la condemna que li havia imposat la justícia italiana.

En un any jubilar s'han de veure entre els cristians signes visibles de sensibilització cap als més necessitats i els més oblidats de la societat. Els interns de les nostres presons bé mereixen, seguint les indicacions del nostre Sant Pare, que els tinguem presents en les nostres oracions i en les nostres actuacions concretes, perquè arribi a ells el missatge que el Papa els ha dirigit en nom del Senyor: «Crist cerca trobar-se amb cada ésser humà, en qualsevol situació en què es trobi!»

Sumari

7
Roma acollirà el Congrés Mariològic

18
Entrevista: la Gna. Àngels Massip, missionera a l'Índia

19
Lleida: els joves a Roma amb el seu bisbe

21
El P. Salvador Obiols, el «màrtir de la Bíblia»

26
L'església d'Artesa de Segre llueix el nou mural de l'Assumpció

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SESILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.38779

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Justícia i llibertat a la presó

■ Nou Congrés Nacional de Pastoral Penitenciària a Madrid

MADRID.— El VI Congrés Nacional de Pastoral Penitenciària (15-17 setembre) pretén crear una nova sensibilitat social i busca alternatives als centres penitenciaris actuals. A més, un dels propòsits d'aquests encontres és sensibilitzar les comunitats cristianes que evangelitzar a les presons no es limita al culte sinó també a la denúncia de les situacions d'injustícia. El lema del congrés, «Per una pastoral de justícia i llibertat» n'és un bon exemple.

El Congrés consta de tres àrees, la social, la jurídica i la pastoral. El punt central és desvetllar una nova consciència eclesial davant la realitat penal i penitenciària. Encara es coneix de manera insuficient quina és aquesta realitat i cal redefinir què s'entén per evangelització a les presons.

Un altre objectiu és promoure una nova sensibilitat en l'àrea social, més enllà ja dels nuclis eclesials, davant d'aquesta realitat, i sobretot generar i ofertar en la mesura que sigui possible alternatives. El Congrés de Pastoral Penitenciària que comença el proper dia 15 a Madrid demana que es prengui consciència de les dimensions d'aquesta realitat i de l'acció i resposta per part de la societat i l'Estat en aquest àmbit penal i penitenciari.

La ponència inaugural, *Nous Camins per a l'esperança*, anirà a càrrec de Víctor Renes, tècnic de Càritas. El psicòleg Jesús Valverde presidirà la sessió de treball de l'àrea social, dedicada als processos d'inadaptació social i a la prevenció com a qualitat de vida. Sempre dins l'àrea social, es treballarà el tema de la prevenció, especialment de la cohesió social i l'exclusió, el de la presó i el de la inserció. Els participants podran comunicar les seves experiències pel que fa a les possibilitats de la inserció, actualment previstes al reglament penitenciari. Una altra reflexió d'aquesta àrea social serà la de M. Ángeles González, de Càritas, sobre la metodologia de la intervenció social en presons.

Manuela Carmena, vocal del Consell General del Poder Judicial impartirà la ponència *Justícia, delictes, víctima i tractament de l'infractor: noves perspectives per al segle XXI*.

És interessant remarcar que els convocants del Congrés no són només els secretariats de Pastoral Penitenciària de les diòcesis, sinó també la Comissió Episcopal de Pastoral Social, les capellanies dels establiments penitenciaris i tot l'or-

ganograma de la Pastoral Penitenciària estatal i local. A més, hi col·labora activament Càritas espanyola i la Confer.

Humanitzar la justícia

Dins l'àrea jurídica, el fiscal Antonio del Moral García, del Tribunal Suprem, obrirà una sessió de treball en què s'analitza com humanitzar la justícia. En aquest sentit, la preocupació se centra en com formular noves propostes en política criminal i penitenciària. Una altra taula rodona estudiarà el paper del menor infractor davant la nova llei de responsabilitat penal, així com el tema dels permisos, el règim de vida, el règim disciplinari

El pare José Sesma, mercedari, és el coordinador del VI Congrés Nacional de Pastoral Penitenciària.

i la llibertat condicional.

Pel que fa a la inserció, un dels eixos d'aquest congrés és anar a fons en les alternatives a la presó en el codi penal, una tasca urgent.

Jurídicament, s'estudiarà també la situació dels menors en risc social i dels nens estrangers.

En un pla estrictament pastoral, el congrés dedica alguns moments clau a analitzar què fa i què pot fer l'Església com a agent preventiu del delictes. Hi ha una insistència en el significat de Jubileu

i presó, així com en la qüestió de l'exclusió social, un repte per a la justícia i una de les causes de la presó.

El Congrés vol aprofitar també l'experiència internacional, i per això ha convidat Leonard T. Kosatka del Japó perquè parli de la pastoral penitenciària al món. Kosatka és expressident i assessor de la Comissió Internacional de Pastoral Penitenciària Catòlica. Per la seva banda, el director de l'Oficina de Justícia Penal de l'ONU a Viena, Christian Kuhn, parlarà sobre *Drets humans en els sistemes penitenciaris d'Europa*.

A més, s'ha inclòs al programa una xerrada sobre *Justícia reparadora i mediació*, una nova aproximació al fenomen dels conflictes en clau de negociació. Serà impartit per Pilar Sánchez, la coordinadora del Programa de Mediació de Madrid.

Les interpel·lacions a què es veuen sotmesos els voluntaris de presons són cada vegada més variades: nous problemes provocats per la conflictivitat juvenil, atur, droga, pobresa extrema, immigrants econòmics... Totès aquestes problemàtiques seran compartides en les taules rodones.

El bisbe encarregat de Pastoral Penitenciària de la Conferència Episcopal Espanyola, Atilano Rodríguez, auxiliar d'Oviedo, ha remarcat que per primera vegada en la història dels Congressos Nacionals de Pastoral Penitenciària, la comissió preparatòria ha establert a gairebe cada diòcesi un servei coordinador per informar a qui hi vulgui participar. Aquest gest, que pot semblar insignificant, és una tímida mostra de com la pastoral penitenciària s'està integrant a les diòcesis. Aquests dies es farà públic el guanyador del concurs de redacció per als homes i dones reclusos, amb el tema «Alternatives a les penes de presó». És una fórmula que s'ha trobat per tal que els interns, els autèntics protagonistes de la pastoral penitenciària, puguin participar i fer les seves aportacions al congrés.

Els congressos nacionals sobre aquesta temàtica han estat impulsats des dels inicis pels mateixos voluntaris cristians, que han animat aquestes convocatòries. Els voluntaris són agents pastorals actius a la presó, però també a fora, ja que insisteixen en la prevenció i la inserció i fan de pont entre la institució penitenci-

A les presons hi ha una massificació no resolta i manquen recursos humans i econòmics per a una rehabilitació eficaç dels interns.

ària i la societat.

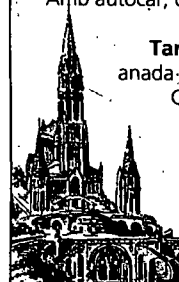
El coordinador d'aquest congrés és el mercedari José Sesma, ànima d'aquest àmbit pastoral des de fa molts anys. Sesma insisteix que cal que les diòcesis s'involucrïn i es comprometin amb els membres que no tenen llibertat. Aquesta és una de les assignatures pendents de les comunitats cristianes, que encara estan massa allunyades de la realitat penitenciària quan poden ser nuclis actius i eficaços en la prevenció. Per al pare Sesma, les comunitats poden ajudar a promoure una atenció pastoral que dugui a superar les causes que fomenten o generen la delinqüència i que impliquen el context familiar, social, professional i formatiu. Precisament l'èmfasi de l'àrea pastoral del congrés va en aquesta línia i en les possibilitats de l'acció social de l'Església en barris marginals.

LOURDES

Amb autocar, del 30 setembre al 2 octubre
Sortida des de Barcelona,
Tarragona, Reus, Valls, Vic...
anada i tornada per la Vall d'Aran.
Conegui els llocs de la Verge
en un viatge acompanyat.

Viatges © Alemany

• Pau Claris, 151 - Tel. 932 723 670
• Major, 10 - Tel. 938 833 330-Vic
Truqui i l'informarem

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

RIFA 2000

CAMPANYA ANUAL d'aportacions populars

Us fem constar en nom de
Catalunya Cristiana, tot el
nostre agraïment pel vostre
ajut en la campanya
d'enguany, la qual ha estat un
altre cop tot un èxit.

El 1r premi d'enguany ha
correspost a la senyora:
Carme Sala i Dalmau

de la Parròquia de Sant Martí
de Sentfores
Bisbat de Vic
Osona

Enhorabona, amics!

PELEGRINS DE LA PARAULA AL PAÍS DE JESÚS

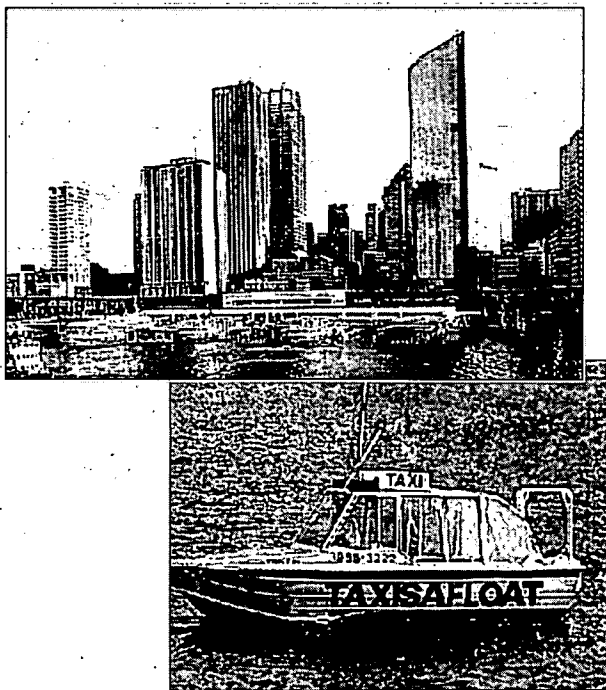
TERRA SANTA

Del 27 de desembre al 3 de gener del 2001

Una manera ben eficaç de celebrar l'Any Jubilar

LES COMUNITATS HUMANES DE L'ALTRE EXTREM DEL PLANETA

Del 24 de novembre al 9 de desembre del 2000

AUSTRÀLIA

VISITANT:

- Sidney
- Alice Esprings
- Kings Canyon
- Ayers Rock
- Cairns
- Katherine
- Darwin

I ELS PARCS

NACIONALS DE:

- D'Uluru
- Gran Barrera dels Corals
- Aborigen Tjapukai
- Litchfield
- Kakadu

- Vol en helicòpter
- Tren turístic
- Creuers
- Telefèric

Pensió completa

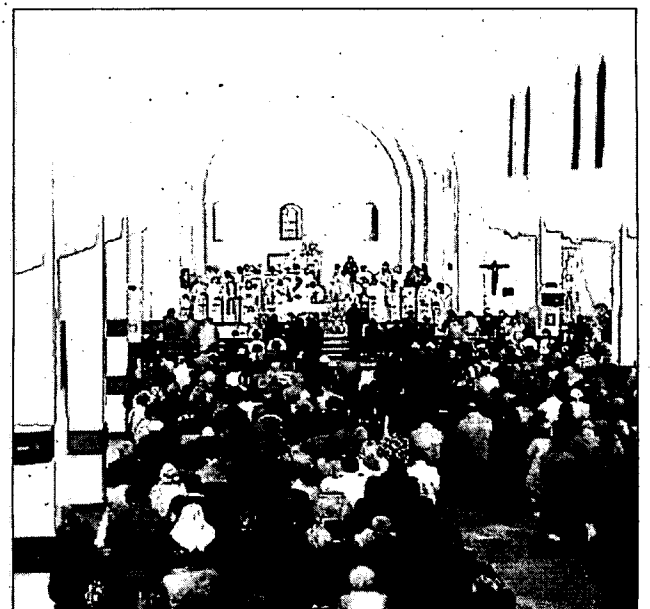
RUTA MARIANA

Del 29 d'octubre al 9 de novembre

DE LORETO A MEDJUGORJE

Santuaris de la Costa Adriàtica

Itàlia / Croàcia / Bòsnia

Plaça Urquinaona, 11, 3r 3a A, 08010 BARCELONA
Telèfon: 933 013 718 - Fax: 933 023 264

Quina presó volem?

■ Cal redefinir el paper dels centres penitenciaris a la societat

Les presons són teòricament llocs de pas. El sistema penal encarrega als centres penitenciaris la funció de rehabilitar i reinserir, funció que no s'acaba d'aconseguir: entre el 60 i el 70% dels interns que surten de la presó tornen a delinquir. El fet que en aquests centres hi hagi un percentatge elevat de funcionaris custodis i pocs psicòlegs, educadors o criminòlegs mostra que es prioritza la funció de custòdia-vigilància per damunt de la de reinserció-rehabilitació. La societat espanyola viu d'esquena a aquesta realitat. La presó viu aïllada de la societat i viceversa. El fenomen presó és el gran desconegut, i segons la Declaració Final dels agents de Pastoral Penitenciària reunits fa dos anys a Burgos, «és la culminació d'una sèrie de

humans ni econòmics per fer-la dignament—, la realitat actual ve marcada més per la massificació i per l'accent en la vigilància i el control, que no pas per vetllar per desplegar les possibilitats de cada intern amb vista a la seva millora.

A Catalunya hi ha nou centres penitenciaris, els més grans dels quals són la Model, Quatre Camins, Can Brians, Ponent i Wad-Ras.

La societat no pot seguir obviant la problemàtica de les presons. No pot abdicar de la seva responsabilitat i acontentar-se amb fórmules punitives que no arreglen els problemes sinó que els agreugen. La urgència del debat sobre la política penitenciària encara és un tema d'interès limitat en la societat. Els esforços per millorar-ho, que van des de l'Administració fins al darrer voluntari, no tenen repercussió en la vida quotidiana de la gent, que pensa que la presó no és problema seu. Fins quan ens seguirem enganyant?

El Papa insta a denunciar les situacions d'injustícia i anuncia l'autèntic alliberament, que arriba amb la trobada amb Jesucrist.

mentals que s'encomana als capellans de presons. Però no és l'única funció. Tota l'Església ha d'anunciar el missatge evangèlic per ser capaç de denunciar, tal com

cuida Florencio Recio. Aquesta secció té cura de promoure i coordinar l'atenció, animació i formació pastoral dels funcionaris cristians de presons d'Espanya. Els participants van reflexionar sobre la seva identitat i professionalitat, sobre les possibilitats i limitacions de conciliar la feina amb les conviccions cristianes i l'aportació dels funcionaris a la Pastoral Penitenciària conforme als acords sobre assistència religiosa catòlica als establiments penitenciaris. A tall conclusiu es va afirmar el dret i la necessitat dels funcionaris de presons de rebre atenció pastoral per part de la comunitat eclesial, així com el dret i el deure de col·laborar en l'activitat pastoral de l'Església en el marc dels acords entre aquesta i les administracions penitenciaris.

El Papa es posiciona a favor d'una presó que renovi

D'altra banda, el Papa va voler dedicar una jornada d'aquest Jubileu al món de les presons. El 9 de juliol va visitar el centre penitenciari Regina Coeli de Roma, on va presidir una Eucaristia al pati central d'aquesta presó. Joan Pau II va voler saludar i agrair la participació dels interns i de les autoritats, i va tenir paraules encoratjadores per als voluntaris. Aquesta jornada jubilar va estar protagonitzada per una crida a l'abolició de la pena de mort, un «castig indigne» en paraules del Pontífex. El missatge del Papa, farcit d'imatges bíbliques sobre la redempció, la llibertat i la trobada amb Jesucrist, va insistir en la reducció de les penes. El Papa ha demanat clemència en més d'una ocasió en aquest sentit i en la necessària renovació dels centres, que haurien de ser «llocs de redempció i no de desnonament, oci o vici». El missatge del Papa deixa entreveure denúncia, reclama un canvi de mentalitat i suggereix reformes en l'àmbit jurídic i penitenciari.

Reportatge:
Miriam Díez i Bosch

Entre el 60 i el 70% dels interns que surten de la presó tornen a delinquir

fracassos que ningú no gosa encarar serenament i lúcidament. Cada persona que és a la presó és un fracàs de tota la societat. El delictes és individual, però la pena és col·lectiva».

Als centres penitenciaris hi ha molts presos i moltes causes pendents. La lentitud provoca que no se sàpiga quant de temps aquell intern romandrà al centre, fet que impedeix una bona programació dirigida a la futura rehabilitació. Si bé la situació ideal seria la de l'atenció individualitzada de cada cas —ara com ara inviable perquè no hi ha prou recursos

Del Cos de Capellans a la Pastoral Penitenciària

El Cos de Capellans de Presons es va crear a Espanya de la mà de l'Ordenança General de Presidis el 1834. La seva funció era donar assistència als presos. Després d'haver estat suprimit durant alguns períodes, el 1953 el Concordat va assumir la norma de l'assistència catòlica a les presons. Amb els acords Església-Estat del 1979 aquest cos es va diluir (avui en queden només quatre)

i va ser el moment del renaixement de la Pastoral Penitenciària, que no està relegada només al paper cultural dels capellans sinó que té una perspectiva més àmplia.

La crida a tenir cura dels presos és ben explícita a l'Evangeli: «Era a la presó, i vingüreu a veure'm» (Mt 25,36). A l'Estat espanyol hi ha 136 capellans de presons. A més, al febrer del 1999 es va nomenar per primera vegada una dona per exercir la missió de capellania de presons. Es tracta de la dominica missionera de la Sagrada Família María del Carmen Archanco, de Tenerife.

La Mare de Déu de la Mercè és la patrona de les Institucions Penitenciaris. El 24 de setembre tenen lloc celebracions festives als centres penitenciaris, i els interns que ho desitgen participen a l'Eucaristia. El culte és un element important dins les presons i una de les tasques fona-

El missatge del Papa, farcit d'imatges bíbliques sobre la redempció, la llibertat i la trobada amb Jesucrist, va insistir en la reducció de les penes

reitera sovint el papa Joan Pau II, «les situacions d'injustícia que colpeixen i deterioren la persona i la seva dignitat». L'Evangeli és anunci però també denúncia d'aquelles situacions degradants i inhumanes que es donen en tants ambients del nostre món, també a les presons.

Els assistents al primerencontre de Pastoral Penitenciària de Burgos assumeixen el repte de «contribuir a humanitzar les institucions penitenciaris amb la nostra presència, la nostra col·laboració, la nostra crítica-denúncia i la nostra dedicació».

Funcionaris cristians de presons

Aquest any ha tingut lloc el primer Encontre Nacional de Funcionaris Cristians de Presons i Pastoral Penitenciària, en què han participat membres de Catalunya i les Illes i també d'Aragó, Canàries, Extremadura, Castella-La Manxa i Castella-Lleó, Galícia, Madrid i la Comunitat Valenciana. El fruit d'aquesta trobada ha estat la creació d'una secció de funcionaris de presons dins del Departament de Pastoral Penitenciària. Se'n

El Congrés vol incentivar una pastoral a favor de la llibertat i la justícia.

FUNDACIÓ
OBRA NTRA.
SRA. DE FÀTIMA

LLAR INFANTIL

Som molt directes perquè...

NECESSITEM UNA FURGONETA
per traslladar els nens a les seves
escoles

ENS PODEU AJUDAR A
ACONSEGUIR-LA...?

Truqueu directament a la Llar:
(Sor Adela) 933 575 648
o a la Fundació: 932 151 593,
Pau Claris, 119, 3r 1a, Barcelona

església en el món

Vaticà

El Papa diu «no» als experiments amb embrions humans

ROMA.— El Papa va confirmar el «sí» de l'Església als trasplantaments d'òrgans, que constitueixen «una gran conquesta de la ciència al servei de l'home», i el «no» a la clonació humana per obtenir òrgans, ja que atempta contra «la dignitat i el valor de la persona».

Així ho va confirmar el Papa en la seva intervenció en el XVIII Congrés Internacional de la Societat de Trasplantaments, celebrat a Roma recentment. El Pontífex va deixar molt clar que els intents de clonació humana «per tal d'obtenir òrgans per trasplantar, quan impliquen manipulació i destrucció d'embrions humans, no són moralment acceptables, malgrat que la seva finalitat sigui bona en si mateixa». Segons el Sant Pare, la ciència preveu unes altres formes d'intervenció terapèutica que no suposen ni la clonació ni l'ús de cèl·lules embrionals, «essent suficient la utilització de cèl·lules

estaminales (cèl·lules mare) d'organismes adults. Aquesta és la direcció que haurà de seguir la investigació si vol respectar la dignitat de tots i cadascun dels éssers humans, fins i tot en el seu estat embrional». Joan Pau II també va qualificar la donació d'òrgans com «un autèntic acte d'amor» i va assegurar que «tan sols quan hi ha la certesa de la constatació de la mort és moralment legítim

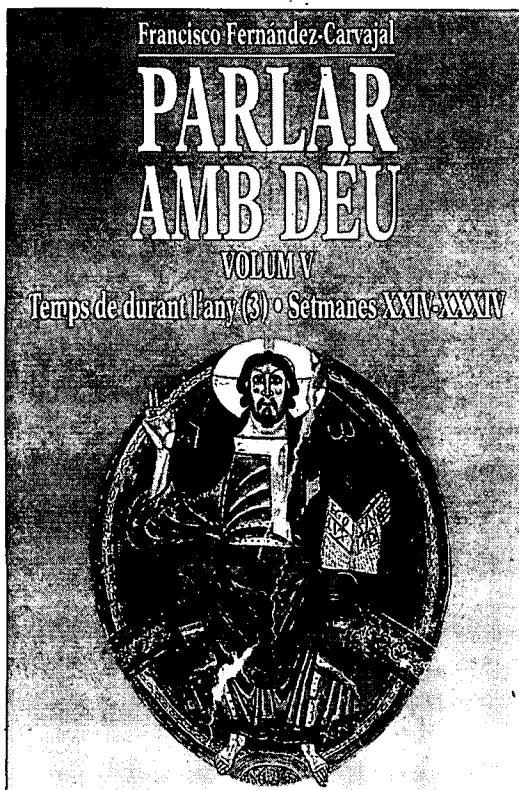
L'Església rebutja la clonació d'embrions.

per iniciar els procediments tècnics per extreure els òrgans que s'han de trasplantar, previ consens del donant o dels seus legítims representants».

Aquestes declaracions del Pontífex

ratifiquen el document elaborat per l'Acadèmia Pontifícia per a la Vida, on es defineix com a inacceptable, des del punt de vista ètic, la clonació i la producció d'embrions humans i la seva consegüent destrucció per obtenir les cèl·lules estaminales, que tenen el potencial de convertir-se en gairebé qualsevol teixit humà: «L'embrió humà vivent es un subjecte humà amb una identitat ben definida que no pot ser considerat com un simple conglomerat de cèl·lules.» El document no es queda en la simple condemna i constata, com una dada comprovada científicament, la possibilitat de fer servir les cèl·lules mare presents en un organisme adult per assolir els mateixos objectius mèdics. Aquest camí és indicat com autènticament respectuós amb la dignitat de l'home i com el més adient per accedir a les grans promeses que representa la investigació científica en aquesta línia. (Zenit)

Novetat editorial

N. de pàg.: 850. Format: 15,50 x 10 cm.

Preu venda públic: 2.400 ptes.

Es pot adquirir a Llibreries **Dalmau**: tel. i fax 933 173 338; **Claret**: tel. i fax 933 010 887 i **Garbí**: tel. i fax 932 175 408; **Llibreria Empúries** (Girona): Tel. 972 203 429

EDITORIAL ALBADA, S.L.

ESPANYA

Els bisbes demanen la pau i la fi de la violència

MADRID.— El bisbe auxiliar de Madrid, Mons. Fidel Herráez, va oficiar el funeral per Manuel Indiano, assassinat per ETA el 29 d'agost. El bisbe va fer una crida als ciutadans per unir esforços, juntament amb els governants, «per anar fent possible la societat que tots volem i necessitem». Per a Mons. Herráez aquest atemptat és un atac contra la «humanitat mateixa, contra uns béns i valors que són previs i més importants que qualsevol projecte polític». El prelat també va demanar pregària «perquè canviï el cor i la ment dels qui assassinen vides humanes». En termes semblants es van expressar el cardenal arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), Mons. Antonio M. Rouco, i el bisbe auxiliar de Toledo i secretari de la CEE, Mons. Juan José Asenjo: «Un cop més condemnem la terrible escalada de terror de les últimes setmanes i demanem als qui tan cruelment assassinen els seus germans que posin fi a aquesta espiral de mort que tan els degrada i tant fa patir el nostre poble.» (C.C.)

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

Vaticà

Maria: estrella de la nova evangelització

■ Roma acollirà el Congrés Mariològic del 2000

ROMA.— Dins dels esdeveniments del Jubileu se celebrarà a Roma el Congrés Marià-Mariològic Internacional del 15 al 24 de setembre. El tema escollit

per aquesta ocasió és «El misteri de la Trinitat i Maria», que serà analitzat pels experts més importants d'arreu del món en mariologia.

Estem davant d'un Congrés molt significatiu per a l'Església catòlica en el tercer mil·lenni. En efecte, el paper de Maria, la mare de Jesús i de cada cristià, serà meditat i encaminat una altra vegada cap a la nova evangelització. En el Congrés es palparà la trajectòria mariana de la nostra fe des del baptisme, com actua Maria en la nostra vida cristiana i la importància de les seves aparicions durant el segle xx, sobretot destacant el missatge de Fàtima. Qualsevol catòlic se sap fill de Maria i mitjançant les devocions diverses (el rosari, el mes de maig dedicat a ella...) s'endinsa en el seu coneixement. És bo reflexionar sobre les actituds de Maria que els evangelistes ens descriuen durant la vida del seu Fill. Però en aquest Congrés sobretot pregarem al seu costat, per imitar millor la seva vida, com un camí que se'ns obre cap a Crist: amor, virtuts, fe, sentit de la voluntat de Déu en la vida, caritat, pregària i unió amb Déu... tot això, i més, ens ensenya la nostra dolça Mare.

El creient, immers en el món, necessita testimonis de vivència de la fe. Enmig de les contradiccions i els patiments de la vida, Déu ens ha regalat una dona excepcional perquè sigui la nostra advocada, mitjancera, companya, guia i, sobretot, mare en l'aventura difícil de la nostra vida cristiana. La veritable devoció a Maria consisteix, més que en pràctiques externes de veneració, en la imitació de les seves virtuts. Ella és el model més perfecte de la nova criatura sorgida del poder redemptor de Crist i el testimoni més eloqüent de la novetat de la vida impresa en el món amb la resurrecció del Senyor.

Quan contemplo Maria m'impressio-

na molt el seu esperit de fe. No tot va ser clar i precís per a Maria. Ella, com tots nosaltres, va haver de peregrinar en la foscor de la fe i va ser posada a prova moltes vegades. Així, meditant i patint, va créixer en la comprensió del misteri de Crist. La fe viscuda amb valentia va constituir la seva fortalesa i seguretat fins al final de la seva vida. «Els esperits que s'esforcen per viure en i des del seu

centre, com va fer Maria amb plena perfecció, es veu tot amb la mirada de la fe (...) amb la comprensió del sentit que té la seva existència fins als detalls més petits, amb tanta fortalesa com per viure els aspectes providencials de la seva vida que resulten més desconcertants; amb la capacitat per portar la pau del seu interior als que els envolten» (Ricard M. Carles).

És impressionant l'esperit de pregària en Maria. Els evangelis ens la presenten sempre reflexionant les coses de Déu. Aquesta profunditat interior li va permetre escoltar la proposta de l'àngel, l'ha il-

luminat en els moments de buidor i d'incomprensió, l'ha enfortit en les situacions doloroses i l'ha mantingut en l'esperança, quan precisament tots els apòstols van fugir davant l'ombra de la creu. Per això, Joan Pau II exhorta a mirar contínuament cap a Maria: «En els moments de dificultat i de prova, quan hi ha preocupacions i limitacions, recordeu que Déu va escollir una mare pobra, i que ella va saber romandre ferma en el bé, fins i tot, en les hores més dures.»

Em crida l'atenció el silenci de Maria durant la vida oculta de Jesús, i sobretot, durant la seva vida pública. Ni honors ni triomfalismes. M'imagino Maria seguint Jesús sempre des d'un lloc modest, per comprendre el caràcter sobrenatural de la missió del seu Fill. Sens dubte, el Congrés, en les seves reflexions sobre Maria, ens convidarà a imitar-la, com a estrella de la nova evangelització. És la primera dona del Regne i la primera «dona nova» de tota la creació. Per la seva actuació decisiva, anticipa la valentia durant els segles de totes les dones que contribueixen a donar a llum Crist en cada generació.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
stein@mixmail.com

Maria va créixer en la comprensió del misteri de Crist.

GUINEA CONAKRY

La Comunitat de Sant Egidi, present a la presó

CONAKRY.— La Maison Centrale, la presó de Conakry, alberga 300 presos. El menjar i les medecines van a càrrec de les famílies dels empresonats. Qui no té família és mor de fam i no es pot guarir. Kpakilé Felemou és el responsable local de la Comunitat de Sant Egidi i visita dues vegades la setmana la presó per portar-hi aliments. Segons Kpakilé, «la majoria dels de-

tinguts estan a l'espera d'un judici, però si no tenen diners o família que defensi la seva causa corren el risc de no tenir mai cap procés. En alguns casos hem arribat a alliberar-ne algun. Hi ha gent a la presó per haver robat una camisa. Hem convençut els acusadors perquè retirin la denúncia i hem garantit que els presos treballaran per a ells fins a pagar el dany». (Fides)

Som al 2000!

L'Any del Jubileu

Casa d'Espiritualitat del

SANTUARI DEL MIRACLE

Aquest any té una particular significació per als cristians: celebrem els 2000 anys del naixement de Jesucrist. L'Església celebra un gran Jubileu amb l'objectiu, proposat pel Papa Joan Pau II, de: «confirmar i enfortir la fe i el testimoni dels cristians». Fem nostre aquest objectiu de testimoniatge evangelitzador.

Per a Matrimonis

■ RECÉS, CAP DE SETMANA

Del 6 al 8 d'octubre

Director: P. Daniel Codina, monjo

Entre tots fem que aquest any que celebrem els 2000 anys del naixement de Jesucrist, sigui un «veritable any de gràcia» per a tothom. Uns dies de recés seran una experiència personal enriquidora.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
Tel: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43

TESTIMONI

El Papa creua la porta del Jubileu, col·locada a Tor Vergata, acompanyat per joves representants dels cinc continents.

Gràcies, Joan Pau II!

Tornem de Roma després d'haver participat en la XV Jornada Mundial de la Joventut, «un xic cansats» però alhora «plens d'alegria». I us portem no només l'abraçada del Papa, sinó també l'experiència cristiana de portar una felicitat interior tan plena, que sembla que es compleixin les paraules del Senyor: «Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena.» El jovent està cridat a experimentar aquesta alegria plena que només Jesucrist, «el Verb etern de Déu fet home, que ha plantat la seva tenda entre nosaltres», ens pot donar. Tornem amb una felicitat serena, entusiasmats amb Jesucrist, joiósos per haver estat amb Joan Pau II, disposats a viure el compromís i testimoniatge cristià en el dia a dia concret de cada jorn, en els diferents ambients en què ens movem, en el més pregon del nostre ésser.

Ara, són dies per reflexionar, com un *ritornello* espiritual, sobre la meravellosa experiència que hem viscut, aprofundint en la gràcia sobrenatural de l'esdeveniment. Ha estat una llum, una força, un tresor que roman inesborrable gravat en el nostre interior i que ens ha de marcar en la construcció del present i del futur dels nostres temps.

Hi ha el que es veu: milions de joves amb el Papa. Però, com a sacerdot, també porto el testimoni silenciós d'allò que no es veu: moltes confessions de joves que tornaven «materialment» a Jesucrist a través del sagrament de la penitència, rebut en el si de l'Església, que se'ns dona a conèixer com a Mare de Misericòrdia.

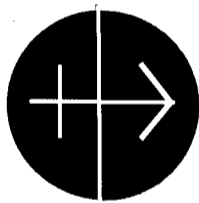
Com deixar de recordar el clima d'amistat, d'alegria

i sacrifici de tants joves vinguts de totes les parts del món? Recordo un grup de xinesos que, acabada l'Eucaristia, amb un rostre somrient em parlaven de la Xina i em deixaven un record del llunyà Orient. Com deixar de recordar la figura del Sant Pare, ple de jovialitat, que amb mostres constants d'estimació es guanyava l'afecte de tots, i ens deia, amb un proverbi de la seva terra polonesa: «Per viure amb els joves, t'has de convertir en jove»? Seguia amb les mans els ritmes de la música, aplaudint amb nosaltres i obrint el seu somriure i mirada profunda vers tothom. Com deixar de recordar la multitud de joves que amb entusiasme i silenci s'aglomerava al llindar de la Porta Santa per travessar-la? Com deixar de recordar el missatge entranyable i exigent del Papa, confirmant-nos amb fortalesa en la fe a l'alba del nou mil·lenni?

Gràcies, Joan Pau II. Ha estat una trobada d'autenticitat, d'anar a les arrels de la nostra fe, amb el sabor dels apòstols i màrtirs Pere i Pau, de compromís per esdevenir sense por els sants i testimonis del nou mil·lenni, enmig d'un món tantes vegades marcat per l'oblit i, fins i tot, la contradicció a l'evangeli de Crist.

Cal secundar l'acció invisible de l'Esperit Sant, rebre i sortir a l'encontre de les persones que han estat tocades per la gràcia de Déu, i fer tot el possible perquè les llavors sembrades en aquesta excepcional Jornada Mundial de la Joventut donin el seu fruit pel bé de l'Església i el món.

Mn. Ignasi Fuster i Camp

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu.
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

C/c. 1260-2110027312. Banco Central Hispano. Via Augusta, 6 - 08006 Barcelona

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est només poden subsistir gràcies als estipendis de Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Disposem del calendari de l'any 2000 dedicat als màrtirs del s. xx. Podeu fer les vostres comandes a:
Ajuda a l'Església Necessitada de Barcelona.

COL-LABORI amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, ENCARREGANT la celebració de Misses (el mateix estipendi de la seva diòcesi) mitjançant la nostra associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les SEVES INTENCIONS.

Vull que se celebrin.....
MISSES per les intencions següents:

Envio..... ptes. com a DONATIU

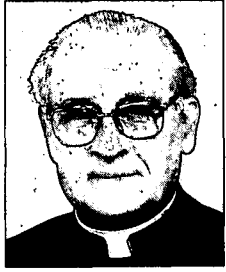
Per: Gir Trans. Xec

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. postal i ciutat:.....

Carta Dominical

El possible retorn a l'animal inventiu

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Fa poc, un filòsof deia que l'estudi de la termodinàmica no ens escalfa. És ben cert. I, per il·lació d'idees, potser poc lògica, se m'acudeix que tampoc l'estudi de moltes matèries ens explica el perquè de nosaltres mateixos. Només d'entrada, perquè el meu discurs no anirà per aquí, he de dir que el debat sobre l'estudi de les humanitats no m'ha deixat indiferent.

No m'ha deixat indiferent perquè l'*homo faber* va donar pas a l'*homo sapiens*. Ara ja no fem puntes de sílex, sinó que fem instruments de gran complicació i perfecció. Però això sol no ens eleva més enllà de l'*homo faber*. I podem marginar l'*homo sapiens* que

som, en una regressió a qui sap fer coses però no sap qui és ell mateix, ni els últims perquè d'allò que fa. Les humanitats són imprescindibles, tant per humanitzar els coneixements de les persones com per al subjecte mateix.

Podem rebutjar el sentit darrer de la nostra existència, com si aquell desig que habita en nosaltres fos una pura il·lusió i en tinguéssim prou de "cultivar el nostre jardí", com deia Voltaire a *Càndid*. Pretenem aleshores crear petits illots de sentit en la nostra existència (els *perquè* concrets del treball, de les activitats, del cap de setmana...), creient saber -desesperadament?- que més enllà del que depèn de nosaltres, res no té sentit. Amb l'excepció de moltes persones que d'una banda professen el sense sentit absolut i, de l'altra, obren en funció de valors que representen per a ells un absolut: els diners, el poder, l'èxit.

Recordem la irònica aposta del creient Pascal que deia: "Mirant-ho bé, no arrisco res en optar per Déu i per la vida eterna. Si existeixen, he fet una bona elecció; si no existeixen, això no em perjudicarà de cap manera".

A la *questió* de Déu, que habita en nosaltres de manera inevitable, cal respondre que no solament Déu existeix, sinó que a més, i sobretot, s'interessa per nosaltres. És un Déu *per a l'home*. I l'home existeix per

Déu, com l'infant existeix pels pares. I el Déu autèntic mai no és un rival de l'home. L'ha creat per amor amb un disseny ben precís: "Per tenir un company al que comunicar els seus beneficis" (Ireneu). Aquest Déu ha creat l'home per poder comunicar-se personalment amb ell. Perquè Ell desitja *fer una aliança* i unir-se amb l'home amb una fidelitat que ell mateix compara amb un matrimoni d'amor. Aquesta comunicació passa per la paraula i les accions, en les quals Déu pren la iniciativa en la nostra història.

Però cal estar alerta, perquè és també Voltaire qui respon a la Bíblia -que diu que Déu va fer l'home a la seva imatge- dient que "l'home li ha pagat ben bé". És a dir, que també l'home, de vegades, fa Déu a la seva imatge. Les nostres imatges de Déu no són innocents. De forma espontània fem de Déu una imatge repel·lent que ens permet negar-lo millor (Sesboüé).

Negant-lo, "l'home hauria oblidat el tot i el seu fonament, i alhora hauria oblidat -si podem dir-ho així- el fet d'haver oblidat. Qui seria aleshores? Només podem dir: deixaria de ser home. Hauria retornat a l'animal inventiu [No ens recorda això, lector, alguna situació actual?]. Parlant amb propietat, l'home només existeix com a home allà on, almenys com a *questió* que nega o és negada, ell diu *Déu*" (Rahner).

Paraula i vida

Un nou curs a les portes

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Comencem un nou curs. Les vacances han servit per recuperar forces i poder així iniciar un cop més el nostre treball habitual i realitzar els nostres compromisos familiars, professionals, socials i eclesials.

Els cristians reprenem les nostres responsabilitats conscients que Déu ens invita a fer-ho. La crida del Senyor Jesús en la paràbola de l'evangeli, «aneu també vosaltres a la meua vinya», no para de retrunyir d'ençà d'aquell dia llunyà en el decurs de la història. És una crida de Déu a cada home que ve a aquest món.

Les activitats familiars, professionals, socials, etc. no són pas indiferents per a la nostra vida cristiana. Perquè som cristians enmig d'aquestes activitats. Referint-se als laics, Joan Pau II diu que «són cridats personalment pel Senyor, de qui reben una missió a favor de l'Església i del món». I comentant aquella paràbola evangèlica dels obrers de la vinya, sant Gregori el Gran

ens diu: «Pareu esment, germans, en la vostra manera de viure, i comproveu si ja sou obrers del Senyor. Que cadascú examini el que fa i vegi si treballa a la vinya del Senyor.»

El treball quotidià que cadascú realitza en tots els ordres i en tots els camps humans és una col·laboració a l'obra creadora de Déu. Per això, cal esmerçar-hi preparació, competència i honestat per tal de fer la feina ben feta, embellir la creació que Déu ens ha deixat i alhora posar-la més al servei de l'obra més excel·lent, que és la persona humana. El nostre compromís humà i cristià com a membres de la humanitat i com a germans del nostre país ens fa més conscients de la grandesa de les nostres responsabilitats familiars, professionals i socials.

Com a membres de comunitats cristianes, de moviments i d'institucions eclesials, també comencem un nou curs. La tasca eclesial que cal fer és molta i els obrers són pocs. El Senyor, com en l'evangeli, continua cridant a treballar en la seva vinya, és a dir, en les activitats intraeclesials, en la pastoral de la diòcesi, en la parròquia, com a catequista, voluntari, etc. I invita a fer-ho amb generositat, il·lusió i renovada esperança. El Concili Provincial Tarraconense ho recorda a tots els cristians perquè tots són membres de l'Església i han rebut aquesta vocació del Senyor.

Hi ha cristians que treballen en la vinya del Senyor «des de bon matí». Han entès que el seu compromís baptismal els fa membres responsables i actius de les tasques de la comunitat cristiana. Però la vinya del Senyor necessita encara més col·laboració. Per això, en

Els infants rebran el nou curs amb il·lusió i renovada esperança.

començar aquest nou curs —com es diu en la paràbola evangèlica— el Senyor surt «a mig matí», «a migdia» i «a mitja tarda» per convidar d'altres cristians a treballar en la seva vinya, assumint responsabilitats i fent serveis en la comunitat cristiana.

opinió

Zoom

Ara que s'acaben les vacances molts dels que han viatjat en cotxe es lamenten amb raó del preu dels peatges i de la gasolina. Fins i tot s'organitzen protestes i manifestacions. Però hi ha un altre preu que no es paga amb diners i que és el més elevat de tots: la vida. I malgrat tot, els 6.000 morts anuals a l'Estat els acceptem amb una resignació fatalista, sense mobilitzacions ni retrets, claudicant abans d'hora. Ens costa acceptar quin és el veritable preu de les autopistes.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El Crist Redemptor i el «Pão de Açúcar»

A Rio de Janeiro, al Brasil, els monuments meravellosos i cèlebres de Crist Redemptor i Pão de Açúcar són anunciats a totes les guies de turisme i agències de publicitat. Fins aquí no hi hauria res a dir, ja que el primer mostra la grandesa espiritual de la persona de Jesús, i el segon —una roca gegantina i excepcional— proclama les meravelles de la creació. El mal, potser, és fer servir el monument de Crist Redemptor per divulgar productes comercials alimentaris o cosmètics.

El cardenal arquebisbe de Rio, Eugenio de Araujo Sales, ha demanat a un tribunal local que prohibeixi

la utilització de la imatge de Crist Redemptor per a usos que no tenen res a veure amb la seva identitat divina-humana o amb els records turístics. «És evident que l'arxidiòcesi no discuteix la utilització de l'estàtua per promoure les belleses artístiques de la ciutat; el que es vol evitar és que sigui associada de manera forçada a altres imatges indecoroses i, fins i tot, pornogràfiques», ha declarat Antonio Passos, advocat de la cúria eclesial de Rio.

El teòleg brasiler Estevão Bettencourt ha explicat que si el Crist Redemptor és un símbol de l'encant i l'atractiu de la ciutat, amb tot, a certes campanyes publicitàries Crist acaba sent comparat amb *personatges-propaganda* com els futbolistes Ronaldinho o Pelé i altres esportistes i artistes de fama mundial.

Actualment, la imatge monumental de Jesucrist a Rio de Janeiro apareix en dos anuncis publicitaris d'una cadena televisiva brasilera de gran volada: un anunci és de cervesa i l'altre de begudes gasoses.

Tot plegat, una pena!

Notes insignificants

Germà Adrià

El teu poder

Deixa, Senyor, que m'assegui a la vora del camí per contemplar com guarèixes el sordmut amb el cerimonial de tocar-li les orelles amb la teva saliva... Amb aquella ordre d'«obre't»... I els vas prohibir que ho diguessin a ningú...

Aquest és l'Evangeli que ens fan llegir el diumenge 23.

Jo no ho diré a ningú, però sí, Senyor, que et demano que tornis uns dies amb nosaltres i que facis algun miracle dels teus. Amb cerimonial o sense, però que tothom pugui una altra vegada admirar la teva manera senzilla de guarir tants malalts que veiem pels nostres carrers.

O si ho vols, Senyor, podries donar-me una mica del teu poder per fer algun miracle. M'agradaria tant poder alleugerir els meus amics del carrer d'algun dels seus mals! M'agradaria tant veure'ls una altra vegada alegres i bulliciosos... Ja no diria, Senyor, que són miracles... No diria a ningú que és una mica del teu poder...

Saps, Senyor? Voldria guarir el Fini, que es desplaça amb cadira de rodes des de fa molts anys i té les cames plegades sobre el seient. Potser si tingués unes bones cames no s'emborratxaria.

Voldria guarir de la sidal' l'lti. La recordes quan pesava 56 quilos i lluïa una cabellera molt llarga? Ara en pesa tan sols 29 i gairebé no té cabell. Voldria tornar-li la seva joventut, Senyor.

Voldria un miracle per al Migue. Un miracle petitet per guarir-lo de la droga. Quan anava a esmorzar als matins era un noi alegre i simpàtic. Ara, ja ho veus. És un delinqüent perillós. Fins i tot em fa por a mi, perquè ja m'ha atacat dues vegades. Guareix-lo, Senyor. O és que no podries fer-ho com si fos un endimoniat de la teva època?

També et demano un miracle per a la Luti. Era tan bonica! Ja saps que al barri tenia «molta feina»... Quan es posava a la porta del bar, tothom se la mirava. Ara, esdentegada, tuberculosa, nafrada... Amb la sida. Guareix-la, Senyor. Unta-la amb la teva saliva. Segur que no tornarà a la prostitució. És una bona persona i li agradaria poder tenir cura de la seva filla.

Un altre miracle, Senyor, per al Rati. Als seus 19 anys tan sols pensa a fer diners a través de mitjans poc recomanables. Dóna-li ganes de treballar. Pot fer-ho. Però li cal una empenyeta. Jo intento convèncer-lo, però tan sols el pot salvar el teu miracle. Anima't, Senyor. No diré a ningú que has estat Tu.

T'explico un secret, Senyor.

Crec que, com a mínim, jo també he fet dos miracles. No ho diguis a ningú.

Coneixes la Prince, que va ser molt bonica fins que la sida la conduïa cap a la mort.

Saps que em van trucar de l'hospital on estava plena de tubs perquè s'havia de morir abans de vuit dies i va dir que volia acomiadar-se de mi? Vaig anar a veure-la. Em vaig asseure al costat del llit. Es va treure els tubs, em va agafar i em va donar un petó. Quan vaig marxar el metge em va dir que duraria molt poc. La Prince ja no es va deixar posar més tubs i abans de cinc dies sortia de l'hospital. Què et sembla, el meu miracle?

I el del Paqui, a qui van robar-li la cadira de rodes mentre dormia i volia que li'n comprés una altra. I jo li vaig dir que no, que caminés... I ara, camina.

No em tens enveja, Senyor?

Punt de vista

Jorge Reyes Planas

President de la Tercera Edat per al Tercer Món

El miracle de la multiplicació dels pans i els peixos

En una època de pudors estranys i en què a l'Estat espanyol sembla que només els bisbes i els capellans parlen i poden parlar de Déu, no em fa res declarar-me creient, cristià, catòlic i practicant. Tindrè els meus pros i els meus contres amb l'estructura, amb l'aparell i amb la jerarquia, però palpo Déu arreu, i Crist i la seva doctrina em tenen tan subjugat com quan era un home de missa diària, tot i que fa molts anys que ja no ho sóc. I si ho constato és, en tot cas, com a reconeixement d'una mancança, no d'una millora.

Bé, «quan dos o més us reuniu en nom meu, Jo seré enmig de vosaltres», ens va llegir Crist. Per extensió i sense recórrer a metàfores, «quan dos o més ens reunim en nom del missatge de Crist», Ell serà, concretant-se, donant-nos suport, enmig de la parcel·la que haguem triat del seu missatge. Ja sigui genèricament «amor» o qualsevol dels rius infinits d'aigua pura i fresca que brollen d'aquest manantial. I deixi, el lector, desbocar la seva fantasia més ardent, que no podrà esgotar el nombre de lleres en què es diversifica la paraula i el concepte amor.

Anem a l'any zero i centrem-nos a les rodalies del «mar» de Tiberíades. Als seus suaus vessants, coberts d'herba, milers d'homes, de dones i d'infants que desitgen veure, escoltar, palpar Jesús, el profeta miracler. Sabien de guariments pel sol fet de fregar el seu mantell.

La majoria venien de lluny. Asseguts a l'herba, esperaven. I Jesús abans de parlar-los pensa de donar-los de menjar: (Jo sóc dels que, en la «tricotomia» en què ens debatim els lluitadors per les causes del Tercer Món —fam, sanitat, educació—, prioritzem la lluita contra la fam: *primum vivere*.)

Els apòstols no tenen ni diners ni menjar, però tenen fe. Un vailet té uns pans i uns peixos. I Crist multiplica el que hi ha, menjant-ne tots i sobrant el que els agrada que sobri als pobres. Després, impartirà la seva doctrina i s'escapolirà de les masses, que ja el volen entronitzar com a rei.

Bé, ara enfoquem el moment en què vivim. I pensem en la «bona voluntat» que ha d'existir entre els que ens volem aplegar per parlar de «donar de menjar» als que tenen fam.

Indubtablement, Crist serà «amb nosaltres». I no haurà de «multiplicar» aliments: només deixant de destruir-los per raons econòmiques; ordenant la producció dels que són necessaris i enfocant-ne la distribució —durant els anys en què s'acabi d'«ensenyar-los a pescar» i tots els països explotin la seva autosuficiència—, ja podrà menjar tothom.

No és un problema de «miracle». És molt més senzill: és un problema de «voler». És un problema d'aplegar-nos tots els humans amb la voluntat sincera de posar fi a la lacra que més ens ha d'averonyir: que al món ric de l'any 2000 morin, cada any, desenes de milions de persones de fam. Quaranta mil nens diaris.

Els prometo que quan, acorralant determinades persones amb aquesta lògica cartesiana, em surten amb allò que «en realitat és un problema polític»... entenc perfectament les reaccions més violentes.

Escena de la multiplicació dels pans i els peixos en una visió gòtica del «Llibres d'hores» del duc De Berry (Museu Condé, Chantilly).

saber esoltar

Sorpresa sempre!

Contava una vegada un amic, després d'un disgust impensat, que comentant a uns altres amics el seu problema, havia proferit aquesta expressió: «Quines coses he de veure; no m'ho havia imaginat mai.» Un dels companys, que no estava molt en l'afer del protagonista va dir: «És clar, ho dius a causa dels ordinadors i d'internet.» La veritat és que el bon amic es referia a les impensades reaccions humanes on sempre es pot trobar la sorpresa inesperada. Les persones no deixem de ser impensablement sorprenents. Tant varien els nostres sentiments.

La realitat personal comporta mutació. Però la mutació no es pot convertir en una mena de xarbotada. Evolucionar és lògic. Però ho és més madurar les decisions. Perquè, en cas contrari, caiem en la incoherència. Llavors causem sorpreses que punxen els altres, els desqualifiquen i, fins i tot, els difamen. Reaccions incontrolades que emmascaren

el bon nom d'algú i tergiversen la veritat.

La coherència forma part de l'equipatge cristià. Jesús fou molt coherent. La bondat i la justícia s'abraçaven en ell de manera perfecta. No era pas que no fos afable o que no estimés. Ans al contrari, el Senyor sempre estimà la veritat, la compassió i la justícia. La misericòrdia envers els altres fou el seu distintiu. Distintiu diví. Manifestació de la misericòrdia del Pare que fa sortir el sol per a tothom i que ofereix noves oportunitats a mans plenes.

La nostra mutabilitat —de vegades mala lluna— ens fa desagradablement sorprenents. I, per tant, injustos. La coherència és un do. Que Déu ens en faci la seva gràcia. Tant de bo el meu amic només pugui estar sorprès pels avenços de la tècnica!

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Ein Guedi

Certament, no podem dir que la Mar Morta tingui cap encant, però aquest llac immens molt salat està ple de misteri. Sense gaires referències bíbliques, sense haver estat visitat per Jesús, sense gaudir de paisatges bonics, no obstant això, el nivell de la seva superfície, a -400 metres del Mediterrani, i el fet que, donada la densitat de la seva aigua, el cos humà no s'hi enfonsa, representen un atractiu al qual no hi ha cap viatger que es resisteixi, tant si és turista com si és pelegrí. Cap al sud, les formacions salines que recobreixen les pedres, o les roques escarpades amb xemeneies de sal que l'envolten incrementen el seu interès. Però rarament s'arriba a aquells paratges, si no és va camí del Sinai.

Per gaudir de l'exòtic i medicinal bany a la Mar Morta sovint s'escull el paratge d'Ein Guedi. Moltes vegades passa que no tots els expedicionaris volen banyar-se, o dedicar gaire temps a aquesta activitat, per això, aparentment, l'única solució sigui recloure's en un bar i gaudir d'un refresc i de l'aire condicionat. Lamentable ignorància. Ein Guedi té un encant extraordinari. La primera vegada que vaig visitar aquest lloc era quan tornava d'Arad, i després de pujar a peu per la rampa romana de Masada ja estava saturat de desert. Les palmeres i l'aigua, que en cap altre lloc millor que aquest es pot anomenar cristal·lina, em van fascinar. Hi vaig tornar altres vegades, però sempre em vaig limitar a apropar-me a l'espectacular primer salt de David, tan sols a 15 minuts de la riba. Enguany vaig gaudir de la companyia de Mn. Dasquens, que, a més de parlar anglès, li agrada practicar-lo i establir una relació personal amb qui sigui. Quan vam trobar el vigilant que demana l'entrada, i amb l'excusa que el seu company, que sóc jo, escriu i publica sobre els animals i les plantes bíbliques, va encetar un ric diàleg. L'home ens va dir, de seguida vam comprovar que n'entenia, que aquell racó va ser un lloc de parada d'expedicions comercials que portaven del sud perfums rics. Aquells venedors ambulants van constatar més tard que les característiques climàtiques permetien el cultiu de les balsameres. Aquí es va plantar el *Commiphora opobalsamum*, aquí es van barrejar les seves resines amb altres de plantes diferents i es van fer les barreges corresponents, desconegudes avui dia. És el secret d'Ein Guedi, ens va dir el bon home. El mateix diu un full que ens van donar.

Vaig deixar que el meu company anés sol cap al salt de David, jo necessitava una mica de soledat. Les aromes antigues eren resines sòlides o líquids espessos. Tenien una gran importància per a l'atractiu personal i per fer-los servir en l'amortallament. Els neuròlegs diuen que el lloc del cervell que rep les sensacions olfatives està molt a prop del que estimula la libido, per això hi ha una estreta interrelació entre ells. Penso que el gran interès que tenien aquests pobles pels perfums serà una de les causes que aquestes poblacions gaudeixin de grans apetències sexuals però no sensuals. Dic això pel que fa a èpoques bíbliques (hi ha alguns textos excepcionals) i també a les actuals. Pensava tot això a l'ombra d'una acàcia del desert quan va tornar Mn. Jaume. Vaig haver d'interrompre les divagacions, com ara aquest comentari, perquè ja he omplert les 43 línies de què dispo.

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

□ Ajudar la dona és ajudar la família

Sr. Director,

Moltes ONG's s'han adonat que ajudar la dona és ajudar la família. L'ajuda al Tercer Món es canalitza millor a través de la dona perquè així s'arriba a la infància desprotegida. La dona sosté la meitat de la volta del cel, però sembla com si la història de la humanitat encara no se n'hagués adonat. Si la humanitat no ha avançat tant és perquè s'ha privat fins fa menys de cent anys a la meitat de la població, les dones, de seu dret a l'educació universitària, al vot, a la disposició de béns...

Ara, en aquest segle XXI que es defineix de manera demagògica com els de les dones, s'ha de guanyar terreny, no per exercir el domini com durant segles ho van fer els homes, sino per concórrer amb ells de manera paritària. Ajudem i eduquem les dones del Tercer Món, on encara continuen subjugades, perquè ajudin i eduquin millor els seus fills.

S'han de demanar quotes de discriminació positiva perquè la dona es faci present i tots ens acostumem a veure-la en nombre important. França, país capdavanter pel que fa a les llibertats, ha donat el primer tret de sortida en aquest àmbit. Les dones s'hauran de presentar a les llistes de determinats partits en un cinquanta per cent. Així s'escriu la història, amb traços gruixuts. Ajudar, promocionar, educar i pujar el llistó de les dones-mare serà una sembra de benestar per a la societat. No oblidem que tots vam néixer d'una dona.

VALVANERA RIOJA
Barcelona

□ Purifiquem tots la memòria

Sr. Director,

En uns moments en els quals l'Església de Roma i altres Esglésies locals demanen perdó pels errors del passat, també fóra bo que governs i estaments vinculats ho fessin. En el cas d'Espanya seria molt interessant que el govern del Partit Popular fes un condemna de la dictadura franquista, cosa que no ha fet.

En l'àmbit nacional de Catalunya seria molt important i digne d'agrair que el govern de la Generalitat i partits com ERC i PSUC (ara Iniciativa per Catalunya) reconeguessin els errors de la Generalitat Republicana per haver estat gairebé incapaç de dominar la situació entre el juliol de 1936 i el gener del 1939, deixant que els

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Parlar de Déu als homes

Sr. Director,

Potser és l'hora de preguntar-nos per què als cristians —o si més no aquells que així ens considerem o som considerats pels altres— ens costa tant parlar de Déu. Fem la trista impressió d'una munió d'homes i dones tímids i vergonyosos que passen per la vida sense sembrar ni escampar la seva fe. Vivim a la quieta i a la callada, com si demanéssim perdó per la nostra fe.

Mestrestant, però, els sembradors d'increença o indiferència sí que malden per fer-se sentir, aprofitant tots els mitjans al seu abast, sobretot un mitjà de comunicació tan poderós com és la televisió. S'enfilen per tot arreu i nosaltres, amb el nostre mutisme, els aguantem l'escala, sense tenir en compte el mal que poden fer a tantes persones febles en la seva fe.

Les paraules de sant Pau «cal parlar de Déu oportunament i inoportunament» adquireixen més vigència que mai en el nostre temps. No podem seguir guardant-nos gelosament la nostra fe, com en una caixa forta, com si en fóssim els únics propietaris o beneficiaris. Ni tampoc dir-ne prudència d'allò que és covardia.

Pensem que Crist ens segueix demanant que proclamem la Bona Nova. És a dir, que parlem de Déu als homes, sense por de no ser escoltats o compresos, ja que el resultat és absolutament cosa seva. Cal abandonar els nostres temors car, amb Ell, per a qui res és impossible, som una autèntica majoria absoluta.

Evidentment no es tracta d'una empresa fàcil. Així —i tot invertint el títol d'aquesta carta— abans de parlar de Déu als homes, hauríem d'anar a Déu a parlar dels homes. M'estic referint, és clar, a la pregària i al do de menjar amb assiduitat i fe joiosa el Pa dels forts. Només així podrem unir les nostres veus a la del salmista:

Que t'enalteixin les teves criatures,
que et beneixin, Senyor, els teus fidels,
que proclamïn la glòria del teu regne
i parlin de la teva potència,
que facin conèixer a tothom les teves gestes,
la majestat gloriosa del teu regne.
(Salm 145,10-12)

JOAN GASULL i CASTELLS
La Garriga

comitès de la FAI escampessin el terror per tot Catalunya. Per què tants assassinats? Per què tantes presons i txeques amb sales de tortura pel sol fet de ser creients, cristians, laics, sacerdots, religiosos/es, etc. Per què es confonia la religió amb el feixisme?

Sovint es parla del president Companys com del «president màrtir», i realment ho va ser, atès que fou extraditat i executat per ser el president de la Generalitat de Catalunya. Amb aquella actuació les autoritats feixistes van voler assassinar

la nació catalana com a tal. Però també a la llum de la història cal que ens preguntem per què Companys i el govern d'ERC no van tallar de socarrel l'acció assassina dels comitès revolucionaris als pobles, barris i ciutats de la nostra nació?

Les preguntes són les següents: Qui governava o malgovernava Catalunya? La FAI o la Generalitat? Governava en Companys o en Durruti? Seria bo, democràtic i educatiu que el govern de la Generalitat de Catalunya i els partits que he

esmentat reconeguessin aquells errors que van fer tant de mal i que van crear tant odi a la Catalunya d'aquells anys. Com a cristians i com a ciutadans democràtics, cal que tots purifiquem la memòria aprofitant l'avinentesa de l'any jubilar.

CARLES COSCULLUELA LLORT
Barcelona

□ Exercitar la nostra humanitat

Sr. Director,

Si tots fóssim més humans: no voldríem la pena de mort, tampoc que es disparin tres trets a la nuca, ni s'atentaria contra els drets humans.

Tot va començar malament quan els Herodes de torn van aprovar la Llei de l'avortament als nostres parlaments. ¿Com podem demanar la pau si es permet matar els més innocents, que no es poden defensar? Algunes criatures són expulsades del si matern mitjançant l'instrumental quirúrgic i surten a trossets, d'altres són engolides per un potent aspirador i altres vides són eliminades per substàncies químiques com la píndola del dia següent, que s'usa per avortar.

Podrem demanar la pau quan siguem cívics i defensem la vida dels més indefensos i innocents. En nom d'un important grup de llevadores.

PAULINA DOMÈNECH TORRENTS
Barcelona

□ Baixar dels núvols

Sr. Director,

Els governants haurien de prescindir d'abstraccions inútils, estar-se de polèmiques vanes i dirigir l'atenció vers els problemes reals i concrets de la gent. Com pot ser, per exemple, que encara avui hi hagi contractes escombraria de treball temporal amb moltes hores de feina i sous baixíssims sense festes ni descans? O que es permeti tanta diferència entre unes nòmines i unes altres quan, de fet, es requereix igualment esforç i dedicació, es presta i es realitza igualment un servei i la necessitat de viure amb dignitat és la mateixa? I com és que hi ha empresaris que exploten els treballadors i fins i tot els maltracten, que s'enriqueixen i porten una vida regalada mentre els seus congèneres es debiliten i han de suportar una vida cada vegada més pesada?

EUGENI FITA CATÀ
Canet de Mar

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

Festes marianes en l'Any Jubilar

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Del 15 d'agost al 15 de setembre

El calendari litúrgic ens proposa cada any, entré el 15 d'agost i el 15 de setembre, un grup de festes marianes: una solemnitat, l'Assumpció de la Mare de Déu, el 15 d'agost; una festa, la Nativitat de la Mare de Déu el 8 de setembre; i dues memòries: Maria Reina el 22 d'agost, i la Mare de Déu dels Dolors el 15 de setembre. Analitzant aquestes celebracions, ens adonem que constitueixen una mena de síntesi de tot el que és Maria en la fe de l'Església.

La més important de les festes és, certament, l'Assumpció. És la coronació del conjunt de meravelles que Déu ha fet amb la Mare de Jesús, associant-la plenament a la glòria del seu Fill. La memòria de Maria Reina és com l'eco de l'Assumpció: la contemplació de la «Reina asseguda a la dreta, vestida amb brocats d'or», tal com els artistes l'han representada, bellament, en els mosaics dels absis i en el frontals d'altar. Són les festes de la

glòria de Maria.

La festa de la Nativitat implica el misteri de la Immaculada Concepció. De fet, la festa del 8 de setembre és anterior a la del 8 de desembre, i hi està relacionada, com ho estan el 25 de març i el 25 de desembre. És una festa de goig, de presència anunciadora de la salvació de Déu. «La vostra Nativitat, Verge Mare de Déu, ha anunciat el goig a tot el món», diu una antífona de la litúrgia del dia.

La festa dels Dolors, finalment, evoca la com-passió de la Mare de Déu. La connexió amb la festa de l'Exaltació de la Santa Creu, el dia 14 de setembre, li dona la dimensió pasqual que li correspon. Maria al peu de la Creu és mare de l'Església i servidora de la redempció.

A la llum del Jubileu

Aquest conjunt de festes marianes les celebrem enguany amb l'accent jubilar que li és propi. La presència de Maria és

fonamental en la memòria del misteri de l'encarnació i, ja des de la preparació mateixa del Jubileu, la referència mariana ha estat constant. De fet, els santuaris marians més importants han estat escollits arreu com a llocs de pelegrinatge jubilar.

Les festes glorioses de Maria ens han portat a destacar el realisme del misteri pasqual. És ben bé la carn de Maria, en la qual la Paraula s'ha fet carn, la que ha estat glorificada, sense conèixer la comunió del sepulcre. «Ella ha portat l'autor de la vida» (Prefaci del 15 d'agost). Certament, entrem aquí en el misteri del cos gloriós, però això no significa un altre cos.

La festa de la Nativitat de Maria participa de per si, però sobretot aquest any, del goig de la festa de Nadal. A la llum de la fe, n'és com una penyora. Les lectures ens conviden a situar el naixement de Maria en el context de la història de la salvació, i en el disseny etern de Déu que exigeix els qui vol glorificar. Això ens

convida a accentuar l'element «temps» propi del Jubileu. Els naixements es fan en el temps, però el naixement de Crist, el fill de Maria Verge, és la plenitud dels temps.

La memòria de la Mare de Déu dels Dolors, tan arrelada en la pietat cristiana, ens evoca la figura de Maria, dona del silenci i de la contemplació, però de cap manera inactiva o passiva. Ella comparteix plenament l'ofrena del seu Fill, està íntimament identificada amb la seva dedicació al Pare, moguda pel mateix Esperit Sant. És la imatge vivent de l'adoració del Pare en esperit i en veritat, tal com el Pare vol ésser adorat. Si el Jubileu ha de ser un gran acte de glorificació de la Trinitat, la Mare de Déu ens en dona la pauta.

La presència de Maria és també una presència eucarística. Amb ella cantem el *Sant, sant, sant*, i d'ella fem memòria en una mateixa comunió. Com ella i amb ella ens unim al sacrifici de Crist, que celebrem en l'Església.

petites
homilies

No comprometeu la fe

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre persones. Sant Jaume ens diu que, això de comprometre la fe, no és sols una possibilitat, sinó que, més d'una vegada, es converteix en trista experiència. Per això exhorta els cristians: mireu que per culpa del vostre comportament ningú no pugui posar en entredit el valor del do de la fe. Perquè la fe és com una moneda. Té cara i creu. La cara és la de Déu. És el seu do. Sempre sant i santificador. Alliberador. Ens realitza. La creu és la nostra resposta. La fe manifestada per cadascú de nosaltres. És en aquest sentit que podem donar —i donem desgraciadament— una mala imatge de la fe i de qui la fa néixer en nosaltres. El poble senzill sol expressar aquesta realitat nostra amb el llenguatge plaer i moltes vegades desimbolt que li és propi. Crec en Déu però no crec en la gent de missa. No és cap blasfèmia. En el fons no fa res més que recordar la dita de Jesús, que sempre hauríem de tenir present: *Pels seus fruits els reconeixereu*. Quins són els nostres fruits de fe? Com es veuen?

Ara està de moda afirmar que la fe és quelcom privat, íntim, personal. Si això vol significar que la fe s'encén en la confluència del do de Déu i de l'opció lliure i responsable de la persona que

l'accepta i la fa llum de la seva existència, que va de dins a fora, d'acord. Però si es vol posar de manifest que la fe no ha de tenir cap traducció externa i que és sols un producte per ser consumit en la intimitat de la consciència, llavors ens trobem davant d'un error funestíssim. D'aquí es passa facilíssimament a la consigna: l'Església a la sagristia. La fe és feta per ser viscuda a tot arreu. A casa i al carrer. En la intimitat de la persona i enmig de la col·lectivitat del poble. Rellegiu la frase de sant Jaume. Veureu que la fe irromp a fora de nosaltres. I ens compromet. Com a creients i com a persones. És el nostre captament el que la presenta com una realitat que val la pena de ser viscuda o com quelcom insignificant que per al món modern no significa res.

Creure en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, vol dir entrar de ple en la dinàmica

de la salvació de Jesús. Assumir la seva actitud davant de l'home i del món, és creure que Déu és aquí i ens allibera. A tots. Començant pels més necessitats de ser alliberats. *No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del regne que ell ha promès als qui l'estimen?* Al costat de qui ens posem els cristians? Amb qui està l'Església? No ens enlluernem encara massa els anells dels poderosos? Fem i busquem diferències entre nosaltres? Amb quins criteris jutgem el nostre captament? Amb el de les Benaurances? *No heu de comprometre la vostra fe.*

Jesús cura un leprós (fragment del retaule de la catedral vella de Salamanca, obra de Nicolás Florentino).

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 3)

SETEMBRE

10. Diumenge

XXIII de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 35,4-7a / Salm 145 / Jaume 2,1-5 / Marc 7,31-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicolau de Tolentino, agust.; Teodard, b. mr. Santes, Pulquèria, vg.; Càndida, vg. Beatos, Domènec Castellet, Lluís Eixarc i Jacint Orfanell, mrs.

Festa Major: a Agramunt, l'Ametlla de Segarra, Baró, Bellpuig d'Urgell, Calaf, Calders, Cardona, Castellnou de Seana, Folgueroles, Horta (Barcelona), Martorelles, Planés, la Roca del Vallès, la Rodonella (Cercs), Sallent, Sant Feliu Saserra, Sant Joan de les Abadesses, Sarrià de Ter, Tàrraga, Tuixén, Ulldesona, Ulldemolins, Verges i Vilobí d'Onyar.

11. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 5,1-8 / Salm 5 / Lluc 6,6-11.

TARRAGONA: Beat Bonaventura Gran (MO) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Protus i Jacint, germs. mrs.; Pafnuci, Pacient i Emilià, bs.; Vicenç, ab. mr. Santa Teodora Alexandrina, penitent.

Festa Major: a Castellar del Vallès i Saus.

12. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 6,1-11 / Salm 149 / Lluc 6,12-19

ALTRES CELEBRACIONS: El Dolç Nom de Maria. Sants, Leonci, Selesi, Teòdul i Tacià, mrs. i Guiu.

Festa Major: a Colomers i Tèrmens.

13. Dimecres

Sant Joan Crisòstom, bisbe i doctor (MO) Blanc. Lectures: 1 Corintis 7,25-31 / Salm 44 / Lluc 6,20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eulogi, Amat i Maurill, bs.; Felip i Ligor, mrs.; Veneri, cfr. ermità.

Festa Major: a la Llagosta.

14. Dijous

L'Exaltació de la Santa Creu (F) Vermell. Lectures: Nombres 21,4b-9 (o bé: Filipencs 2,6-11) / Salm 77 / Joan 3,13-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, General i Cereal, mrs.; Matern, b.; Crescenci, nen mr. Santes Ròsula i Sal-lústia, mrs.

Festa Major: a Anglesola, Conques, la Granadella, Ponts, la Riera de Gaià, Sant Cugat Segrarriues i Torrefarrera.

15. Divendres

La Mare de Déu dels Dolors (MO) Blanc. Lectures: 1 Corintis 9,16-19.22b-27 / Salm 83 / Joan 19,25-27 (o bé: Lluc 2,33-35)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicomedes, prev. mr.; Aicard, ab.; Albí, b. Santes, Melitina, mr., i Caterina de Gènova, vda.

16. Dissabte

Sant Corneli, papa, mr. i Sant Cebrià, bisbe (MO) Vermell. Lectures: 1 Corintis 10,14-22 / Salm 115 / Lluc 6,43-49

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Geminià, Rogeli i Servideu, mrs.; Abundanci, diaca, mr. Santes, Eufèmia, vg. mr.; Llúcia, matr. mr.; Edita, princesa. Beata Imelda, vg.

Festa Major: a Collbató, Fogars de Tordera, Ordino, Sant Corneli (Cercs), Tiana, Unya, Valldoreix i Vilafant.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIII de
durant l'any

Cicle B

Lectura primera

Is 35,4-7a

*Les orelles del sord s'obriran
i la llengua del mut cridarà de goig*

Lectura del llibre d'Isaïes

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia: la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cèrvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert; les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és plè de fonts d'aigua.

Manté les viudes i els orfes,

i capgira els camins dels injustos.

El Senyor regna per sempre;

és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Lectura segona

Jm 2,1-5

*No sabeu que Déu ha escollit els pobres
per fer-los hereus del Regne?*

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que mentre esteu units, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», ¿no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

Al·leluia

Mt 4,23

Jesús predicava la Bona Nova del Regne,
i guaria en el poble tota malaltia.

Evangeli

Mc 7,31-37

*Fa que hi sentin els sords i que els muts
parlin*

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Éfata», que vol dir «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

Salm responsorial

145,6c-7, 8-9a,9bc-10 (R., 1)

El Senyor es manté fidel per sempre,

fa justícia als oprimits,

dóna pa als qui tenen fam.

El Senyor deslliura els presos.

R. Lloa el Senyor, ànima meva.

O bé: Al·leluia.

El Senyor dóna la vista als cecs,

el Senyor redreça els vençuts,

el Senyor estima els justos,

el Senyor guarda els forasters. R.

Girona

diòcesi

La dimensió social de la fe a Europa

■ Preparatius del Col·loqui Europeu de Parròquies que l'any vinent se celebrarà a Girona

BANYOLES.— Els dies 7, 8 i 9 de juliol passat va celebrar-se a la casa d'espiritualitat «Cardenal Narcís Jubany» de Banyoles el minicol·loqui europeu de parròquies com a preparació del Col·loqui Europeu de Parròquies que se celebrarà a Girona l'any vinent, centrat en el tema «Europa i solidaritat: la dimensió social de la fe en les comunitats cristianes».

El Col·loqui Europeu de Parròquies és una trobada d'agents de pastoral (capellans, laics, religiosos, etc.) d'àmbit europeu on es tracten temes que giren a l'entorn de la pastoral parroquial per, entre tots, anar reflexionant sobre temes que semblen prioritaris en la societat d'avui. Els col·loquis més grans es fan cada dos anys. Tanmateix, la delegació de cada país organitza periòdicament trobades a nacionals. A cada país l'organització compta amb dos delegats: un prevere i un laic. Els delegats espanyols són Mn. Ignasi Moñà, rector de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, i Maria Gibert, catequista de la parròquia de Sant Medir de Barcelona.

Europa i Solidaritat és el marc des del qual es van dedicar unes estones de reflexió a Banyoles. La construcció d'una Europa més solidària demana de tots un esforç per endinsar-nos en les nostres pròpies arrels cristianes i en la relació envers els pobles que tenen altres sensibilitats. Les nostres trobades ens ajuden a conèixer millor la nostra Europa real i concreta des de les nostres arrels, però també ens demana obrir-nos a les noves

cultures i estar atents a la veu de l'Esperit. La dimensió social de la fe és un gran repte.

Dos ponents, Mn. Joaquim Cervera, sociòleg, rector de la parròquia del Gornal de Barcelona, i Maria Lluïsa Gironés,

La pastoral parroquial és un altre dels grans reptes de l'Església actual.

professora compromesa en moltes activitats pastorals, van ajudar els participants a començar la reflexió sobre *Europa i Solidaritat*. Les ponències es van dividir en tres parts. En primer lloc una exposició centrada en les necessitats i reptes socials; en segon lloc una reflexió teològica, des de la fe, i per últim, una sèrie de suggeriments o intuïcions sobre la pastoral social.

La primera part, l'exposició centrada en les necessitats i reptes socials, la van dividir en tres subapartats: una visió ge-

neral de la situació d'Europa, les necessitats i reptes socials que presenten la societat i les parròquies quant a l'acció social i unes indicacions de quina és la situació en què es troba l'Església davant d'aquests reptes. Tot això fa que ens preguntem amb quina Església es troba avui Europa i quins recursos té per afrontar tot això.

Europa és un dels focus més importants de l'economia mundial. Comparada amb els Estats Units, Europa posseeix un capitalisme que té una tradició de certa

sensibilitat social i obrera, però actualment ens trobem el gran poder d'hegemonia de les empreses internacionals que fins i tot es poden saltar moltes de les lleis socials que s'han fet als estats europeus. Les prioritats del lucre, de l'eficàcia empresarial, de la nova revolució tecnològica, del pragmatisme, del coneixement decantat a l'aprenentatge purament tècnic i del consumisme passen per sobre de l'atenció a po-

blacions i a les problemàtiques socials. Tot això és el resultat d'aquest neocapitalisme creixent que s'està imposant arreu, fins i tot a l'Europa de l'Est.

El capitalisme d'una altra banda està mostrant les seves grans debilitats d'una manera cada vegada més transparent. No pot solucionar el tema de la pobresa perquè està fonamentat en aquesta desigualtat i està fet per reproduir-la, així es pot anar mantenint. I tampoc pot solucionar l'altre gran tema que és la degradació de

la natura, perquè és un capitalisme depredador. Les conseqüències per a la pastoral social són molt àmplies.

Sovint enmig d'aquest gran embolic social, que sembla una selva, no sabem com respondre, però a la vegada té més sentit que mai com ens situem com a individu enfront de la vida i com responem: per què tinc la vida i disfruto d'aquest temps?

Donat que el temps de les grans utopies, de les grans respostes col·lectives, dels grans seguiments ha passat, més que mai l'individu està tot sol, i és una oportunitat magnífica per anar construint responsablement la pròpia vida. El temps actual no és dolent, és un temps magnífic de recerca i de crisi. Per a l'Església ha arribat una de les grans hores de viure aquesta paraula que la societat utilitza tant, que és la diversitat enfront de l'exterior, en una societat plural i secularitzada pràcticament, però també de cara endins. És l'hora de treballar plegats buscant quines respostes podem donar des de l'Església i per això és bo que diferents opcions i diferents carismes ens reunim a treballar plegats des de la humilitat.

Aquestes jornades han estat una primera reflexió com a preparació del proper Col·loqui Europeu de Parròquies, on participants de tot Europa reflexionaran junts a Girona sobre *Europa i Solidaritat: la dimensió social de la fe en les comunitats cristianes*. Així mateix els delegats nacionals dels diferents països es reuniran el proper mes d'octubre a Bratislava, capital d'Eslovàquia, per posar en comú els resultats dels diferents minicol·loquis nacionals i per preparar el proper col·loqui a Girona.

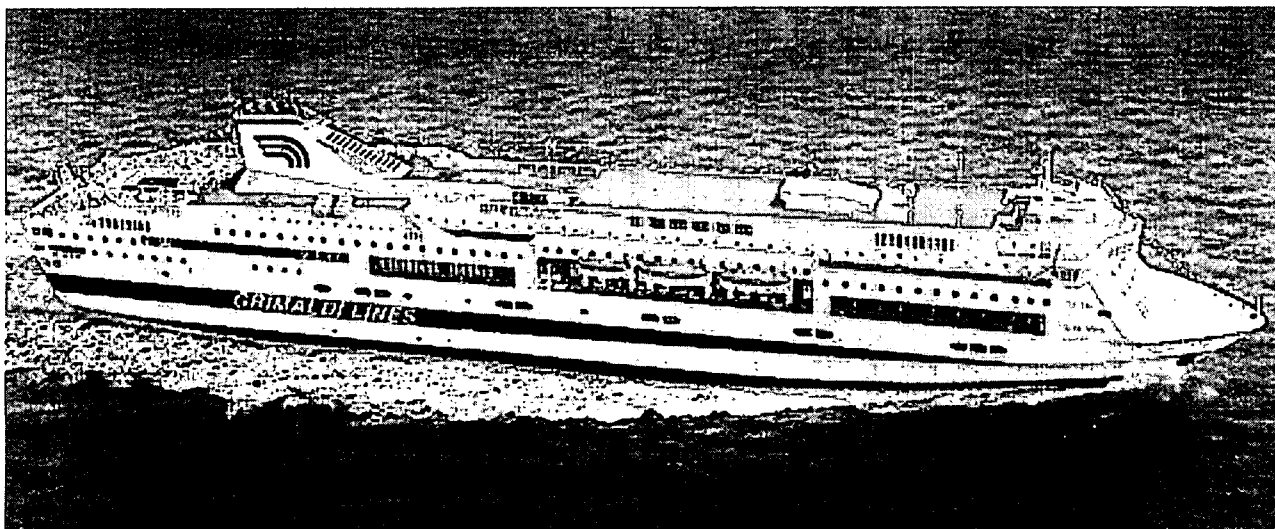
Antoni Fernández Garcia
Participant del minicol·loqui

GRANDI NAVI VELOCI

VIATGEU AMB NOSALTRES AL JUBILEU DEL 2000

Ferri línia regular

El Jubileu és alguna cosa més que un viatge a Itàlia. Per a tots els creients és un període ple d'espiritualitat al qual no podem faltar.

GRANDI NAVI VELOCI us traslladarà a Roma d'una manera molt especial: en un vaixell creuer amb totes les comoditats i en un tren modern.

Barcelona-Gènova
Vaixell M/n Fantastic

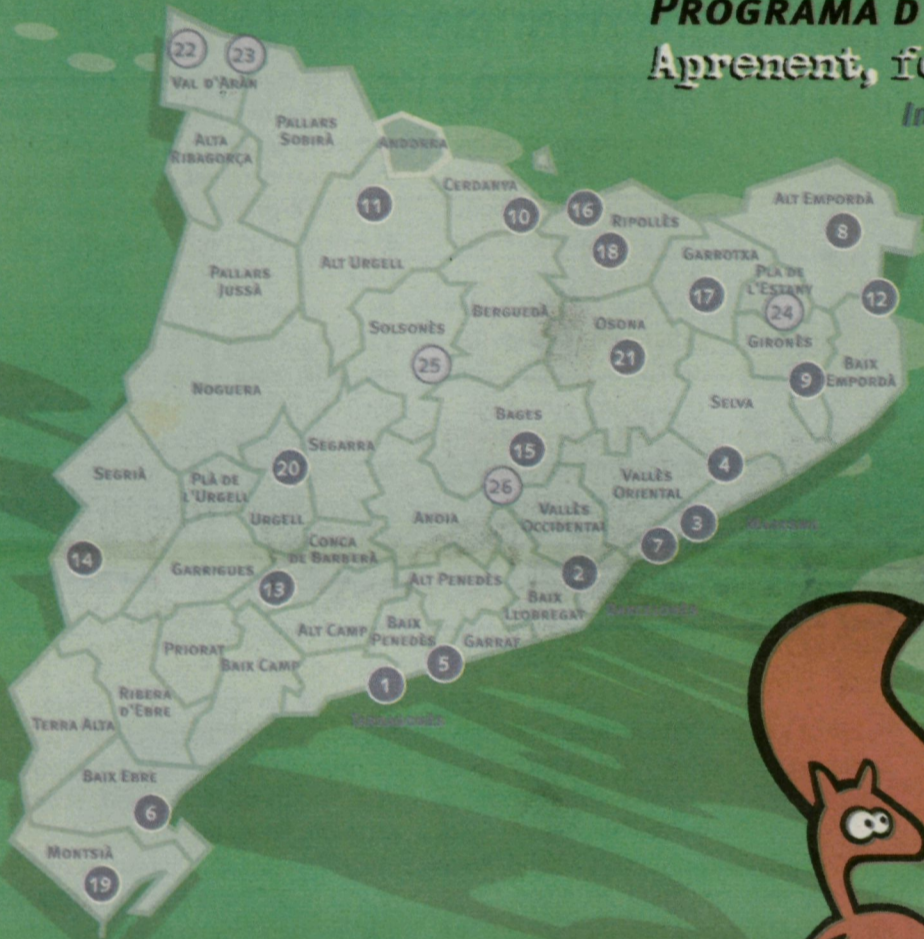
Gènova-Roma
Tren Inter City

Durant la travessia compartireu moments de descans i d'alegria a les modernes instal·lacions del vaixell, el qual disposa de diferents categories d'allotjament i de restauració.

Sol·liciteu informació: A. M. Condeminas S.A. Tel. 934 439 898 Fax 934 424 066 o a la vostra agència de viatges habitual.

La Xarxa d'Albergs de Catalunya al servei de l'escola!

PROGRAMA D'ACTIVITATS ESCOLARS
Aprenent, fem país als albergs
 Infantil • Primària • Secundària
 Crèdits per a l'ESO

1 Altafulla 	2 Barcelona 	3 Cabrera de Mar 	4 Canyamars 	5 Como-ruga 	6 Deltebre 	7 El Masnou
8 Figueres 	9 Girona 	10 La Molina 	11 La Seu d'Urgell 	12 Empúries 	13 L'Espluga Francolí 	14 Lleida
15 Manresa 	16 Núria 	17 Olot 	18 Planoles 	19 Poblenou Delta 	20 Tàrraga 	21 Vic
22 Lès 	23 Salardú 	24 Banyoles 	25 Novès 	26 Castellvell i el Vilar 	Albergs acreditats	

et regalem **material** informàtic per a la teva escola

oferta

1

Anticipa't,
fes la teva reserva
i et regalem material
informàtic per a la
teva escola*

obsequis per les escoles

- A** ORDINADOR + IMPRESSORA
+ ESCÀNNER + SOFTWARE
- B** ORDINADOR + SOFTWARE
- C** IMPRESSORA + ESCÀNNER
- D** IMPRESSORA O ESCÀNNER

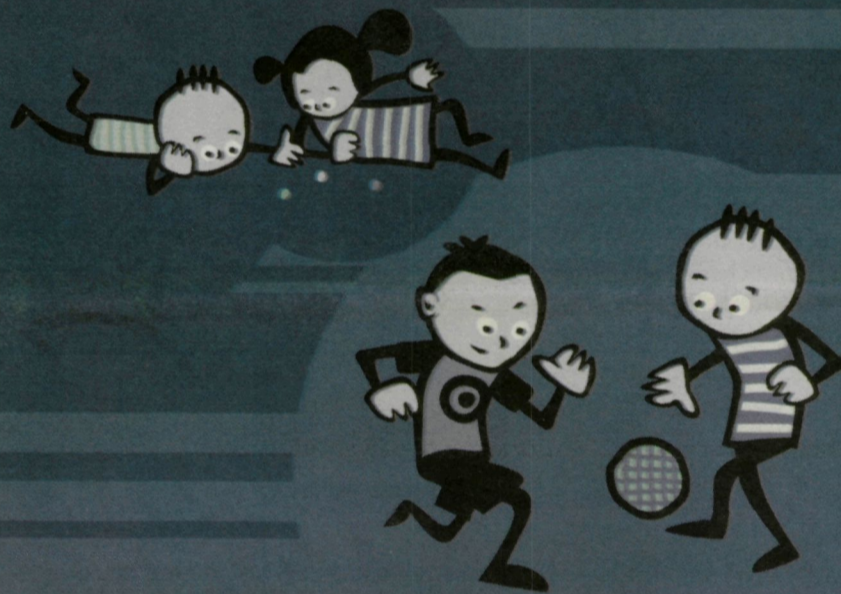
* obsequis en funció del número d'alumnes

oferta

2

Estada gratuïta
pels **professors**

Amb el programa
d'activitats, 1 professor
cada 10 alumnes

Valorat en 240.156 ptes

Valorat en 13.500 ptes

Valorat en 13.000 ptes

Ordinador:

Configuració Visa Educational Premium 2000

- Modelo Millenium
- Processador Intel Pentium
- 128 Mb de memòria DIMM
- SDRAM de 64 Mb
- Disc dur de 10.4 Gb
- Tarjeta de vídeo ATI a 8 Mb
- Unitat de CD-ROM de 50X
- Acdí integrat
- Altaveus de 120w
- Ratolí Logitech + teclat
- Monitor de 15"
- Windows 98 (amb CD-Rom)

Impressora:

BJC 2000 Canon

- Impressora d'injecció per bombolla Color
- Interface IEEE 1284 ECP Paralel (Bidireccional)
- Alimentador automàtic de 50 fulles.

Escàner:

Acer ScanPrisa 640

- Màxima resolució 39200 x 39200 dpi
- Color 48 bits
- Àrea màxima d'escàner: 296 x 297 mm

Pack Software:

Microsoft Office 2000 premium:

- Word 2000
- Outlook 2000
- Excel 2000
- Publisher 2000
- Powerpoint 2000
- Accés 2000
- Small Business 2000 Tools
- Office Server Extensions
- FrontPage 2000
- PhotoDraw 2000

Tortosa

«Si tot el que es llença aquí ens ho poguéssim emportar...!»

■ La germana Àngels Massip, missionera a l'Índia, de vacances

Àngels Massip i Fonollosa nasqué a l'Ametlla de Mar (1924), si bé des de la primera infància s'educà a Roquetes i Tortosa fins que ingressà a la Congregació de Franciscanes Missioneres de Maria, a Pamplona, l'any 1946. Acabat el noviciat fou enviada a l'Índia, el 1949, on ha evangelitzat en diferents col·legis com a professora de religió i valors morals, valent-se de mitjans audiovisuals. Recentment va celebrar les noces d'or.

Retornarà al seu Madràs-Mylapore i com a bona missionera posseïdora d'una fe inculturada, voldria morir on Déu l'ha plantada i ha florit: l'Índia. En el seu retorn passarà per Roma, on assistirà a la canonització l'1 d'octubre de set germanes màrtirs i d'altres missioners dominics que vessaren la sang a la Xina. Un d'ells, el beat Pere Sans, bisbe, era fill d'Ascó (Ribera d'Ebre).

—Com ha trobat a Pamplona el seu noviciat?

—Transformat en llar d'acollida de les nostres religioses jubilades procedents d'arreu del món. El 23 de juny passat es va celebrar el centenari de la seva fundació. El noviciat ha passat a Madrid. Segons l'exposició instal·lada a Pamplona, durant cent anys s'hi han format 1.861 religioses que foren enviades a 46 províncies. Es contempen també objectes exòtics que provenen de les nostres cases a cinc continents. Avui som 8.200 germanes que treballem en més de 800 cases. Ens dediquem a l'educació integral i altres serveis pastorals en parròquies, també sanitaris i socials.

—Evangelitzar i catequitzar a l'Índia pot ser un model referencial per a nosaltres els vells catòlics del Primer Món?

—Pot ser-ho, tenint sempre present que les arrels culturals són molt diferents. Amb tot, penso que l'Església d'Europa s'ha de preparar per conviure en tolerància amb diferents cultures i religions, atesa la immigració creixent i imparabile que us arriba. Els pobres se senten atrets per la riquesa que enlluerna els estómacs buits.

—En concret, els col·legis cristians i especialment els vostres, com fan el servei de la Paraula?

—S'ha de tenir present que l'ànima hindú és de per si molt religiosa i oberta

Aquesta franciscana catalana fa més de 50 anys que és a l'Índia.

a allò transcendent. Tots, hindús, musulmans, budistes, cristians catòlics i protestants... són creients. Només unes petites minories no practiquen llur fe.

Als col·legis de l'Església fan classes de Santes Escripures i catequesi als batejats. A més a més, ètica, que els prepara per entendre altres cultures. Les assignatures de religió i ètica, són totes dues obligatòries i complementàries.

Pensant en els no creients de qualse-

vol religió, tothom rep l'educació en valors. Jo mateix passo per diferents col·legis col·leccions de diapositives i vídeos que comento sempre des de la bona convivència.

La preparació al matrimoni es fa a les parròquies de la diòcesi de St. Thomas-Madràs i és organitzada per una germana franciscana amb altres laics de l'organització *Family Comission*. També funciona la catequesi familiar.

—La Paraula cordialment estudiada, com la celebren?

—La nostra parròquia està dividida en 19 zones. El vicari general i el seu assistent, amb l'ajut dels líders laics, preparen les famílies integrades en comunitats de

base. Cada diumenge tenim celebracions generals i també especials per sectors de pares-mares, estudiants, mestres, religioses, infants, etc. Són celebracions molt vives. Quan venim a Espanya comprovem amb llàstima la diferència. A l'Índia les esglésies estan plenes de jovent i les celebracions són una festa. No hi ha pressa i sí molta participació activa, especialment en les processons d'entrada i ofertori. Nosaltres posem lletra cristiana a la

música autòctona.

—El gran problema: coherència fevida. Com practiquen la moral els cristians a l'Índia? Anem a pams, les relacions interreligioses, com són?

—L'amistat que tenen els catòlics amb els protestants és òbvia i també amb els musulmans i la majoria dels hindús que sumen a l'Índia el 83%. Hi ha, però, una minoria hindú fonamentalista i agressiva.

Els nostres serveis socials, sanitaris, pastorals i educatius s'eixamplen a tothom. Per contra, les altres religions exclouen els catòlics. La tolerància és l'herència que hem rebut del gran Mahatma Gandhi i continua en moltes esferes, però es perd una mica amb el pas dels anys. Els seus vertaders deixebles de Gandhi són una minoria.

Els costums es conserven especialment a les tribus i zones rurals i també a les diferents castes. En canvi les zones urbanes s'han occidentalitzat mirant Europa. Nosaltres respectem la cultura hindú, però l'empeltem amb la fe cristiana.

El consumisme del Primer Món també fa estralls entre els rics de l'Índia. S'eixampla l'abisme entre els rics i els pobres. Ho comprovo també en venir a Europa: sembla un supermercat de consum exagerat. I penso: si tot el que es llença aquí ens ho poguéssim emportar...!

J. Blanc i Bahima

II JORNADA DE REFLEXIÓ SOBRE «ANTROPOLOGIA SEXUAL»

PONÈNCIES

- «La formació del ginecòleg catòlic a l'Europa d'avui». Dr. N. Zwicky, president dels Metges Catòlics de Suïssa.
- «Educació sexual de l'adolescent». Sra. A. Casanueva, directora del DIF.
- «Educació en la cultura de la vida». Dra. D. Voltas. Pro vida.
- «La formació en sexualitat dels professionals sanitaris». Dr. J. Argemí. Universitat Internacional de Catalunya.
- «L'ordenació de la sexualitat en el pensament del Dr. Pere Tarrés». Dr. S. Ruíz. Federació de Cristians de Catalunya.
- «30 anys de l'Humanae Vitae». Llic. A. M. Oriol. Facultat de Teologia de Catalunya.
- «Antropologia sexual». Dr. M. Cuyas. S. J. Institut Borja de Bioètica.
- «Trastorns de l'impuls sexual». Dr. J. Muñoz, psiquiatre.
- «Bioètica i sexualitat». Sra. I. Viladomiu, presidenta d'ACEB.

CONFERÈNCIA MAGISTRAL

Emm. i Rvdm. Cardenal Ricard Maria Carles

Dissabte, 21 d'octubre del 2000

Sala d'Actes de l'Hospital General de Catalunya
Sant Cugat del Vallès

Quota d'inscripció:

- Professionals: 2.000 pessetes
- Estudiants: 1.000 pessetes

Envieu la butlleta d'inscripció, juntament amb el xec, a Metges Cristians de Catalunya, c/ Gran de Gràcia, 13 - 08012 Barcelona, o bé, mitjançant transferència a la Caixa de Sabadell, núm. de compte: 2059-0612-72-8000054097.

Lleida

Joves lleidatans van a Roma en companyia del seu bisbe

■ El Papa va declarar durant la Jornada Mundial que els joves eren la seva corona i glòria

LLEIDA.— La delegació de Pastoral Juvenil de la diòcesi de Lleida, conjuntament amb el secretariat interdiocesà, va organitzar un autocar que va portar a Roma un grup de quaranta joves lleidatans, pertanyents a diverses parròquies, grups cristians, entitats juvenils i col·legis d'Església per participar en la XV Jornada Mundial de la Joventut, que es va celebrar del 15 al 20 d'agost.

L'expedició va sortir de la ciutat el diumenge 13 per dirigir-se a Barcelona i participar, al Cottolengo del P. Alegre, en una vetlla de pregària i fer al dia següent la sortida conjunta cap a Roma amb altres joves pelegrins catalans i d'altres indrets d'Espanya. A Gènova va tenir lloc una celebració conjunta amb la resta de pelegrins, i a Pisa van dinar per arribar al vespre a Roma. El joves lleidatans, amb altres 8.000 pelegrins, van ser acollits en un gran centre comercial.

Roser Garcia, delegada diocesana de Joventut, va encapçalar el pelegrinatge dels joves, acompanyats també per Mn. Jesús Mateu, rector de la parròquia del Soleràs, la religiosa Maria Carmen López, del col·legi Mater Salvatoris de Lleida, i dos seminaristes lleidatans, Xavi Navarro i Manel Mercadé. El dia 15 d'agost, festa de l'Assumpció de la Mare de Déu, va tenir lloc al vespre l'acollida del Papa a la plaça de Sant Pere, i l'endemà la jornada dedicada al Jubileu dels 8.000 joves pelegrins catalans; entre els quals hi havia els lleidatans. S'inicià de bon matí al *Circus Maximus* de Roma amb una eucaristia conjunta: «Tot seguit, a peu, vam anar a Sant Pere del Vaticà per complir amb el costum jubilar d'entrar per la Porta Santa. Tots els de Lleida vam fer-ho alhora recitant el Credo», recorda Garcia.

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que era a Roma, es va unir al grup de joves en aquest indret i ja no els va deixar en tota la jornada. El bisbe els va acompanyar a visitar les altres basíliques romanes, i a Sant Pau Extramurs va celebrar l'eucaristia i va compartir tot se-

Alguns dels joves lleidatans amb la bandera de Lleida a Roma.

pes de les motxilles i el cansament, les llargues esperes i les cues. El Papa és un home d'avui, que viu en cristià i que ens recorda que viure la fe és anar contracorrent, però alhora ens va animar per retornar a casa», afirma la delegada de Joventut. Roser Garcia reconeix, però, que «ara haurem d'assimilar tot el que hem viscut durant aquests dies».

Per als joves lleidatans l'experiència ha estat única i irrepetible. Recorden un Papa vellet, però ple d'il·lusió i rejuvenit: «L'impacte de la presència del Papa era evident en tots. Ens donà ànim per retornar a casa i viure la fe i l'esperança. Ens va dir que els joves som la seva corona i la seva glòria.»

El grup lleidatà, després de participar en l'eucaristia de cloenda de dilluns al vespre a la parròquia dels claretians de Marsella, i de viatjar tota la nit en autocar, va arribar a Lleida dimarts 22 a les 10 del matí, carregat d'impactes i vivències humanes i de fe.

Jordi Curcó

guit amb ells el dinar de *bocata*.

«Els joves sou la meva esperança»

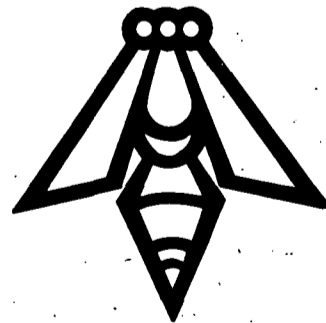
«Els joves sou la meva esperança», els va dir el bisbe l'endemà, en una altra eucaristia, molt emotiva, celebrada en el centre d'acollida del grup lleidatà. Al vespre, els joves i el bisbe van sopar i tot seguit van participar en un Via Crucis.

El dia 19 de bon matí van sortir ja cap a Tor Vergata i, després de caminar el llarg trajecte de 12 kilòmetres de distància, van arribar al campus universitari, als afores de Roma, on havia de celebrar-se la cloenda de la Jornada Mundial de la Joventut. En aquest indret van muntar el petit campament per passar-hi la nit, mentre a les 8 del vespre va arribar el Papa i es va fer una vetlla fins a les 11. «Vaig a reposar una miqueta i torno», diu la Roser que els va dir Joan Pau II. Poques hores després, a les 8 del matí del diumenge, Joan Pau II va arribar de nou en helicòpter per iniciar la trobada amb els dos milions de joves que omplien a vessar l'esplanada. «Una constant de l'eucaristia de cloenda i de totes les jornades fou l'alegria de tots, oblidant la calor, el

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t.934 41 09 07 / fax.934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Els avis, raó de la nostra existència.

"la Caixa" c/c 2100 0681 09 0100029142

Associació Prudenci Miralles per a Ancians.
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356 - NIF: G-08862781.

Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

Lleida

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi es reuneix a Riupedrós

RIUPEDRÓS/VILALLER.— La Casa Residència Sacerdotal d'Estiu de la diòcesi de Lleida a Riupedrós (Vilaller) ha estat l'escenari de la reunió de fi de curs del Secretariat Interdiocesà de Catalunya i les Illes Balears, que va ser presidida pel bisbe de Tortosa i president del SIC, Mons. Francesc Xavier Salinas i el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, amfitrió de la trobada.

A la reunió van participar els quinze delegats diocesans de catequesi i els caps dels departaments d'adults, de formació de catequistes i de catequesi especial, que van donar informació del treball realitzat al llarg del curs en els seus respectius departaments.

Mons. Salinas va presentar la ponència sobre el Projecte Global de Pastoral catequètica, que fou seguida d'una taula rodona, alhora que també es va donar una àmplia informació sobre l'Escola d'Estiu de catequesi, que enguany ha tingut lloc a

Barcelona i a Tarragona. També es va fer revisió del curs que ha acabat i es va preparar l'agenda del SIC per al curs 2000-2001.

La reunió va tenir un complement turístic i cultural com va ser l'anada al Pont de Suert, on es va visitar l'església nova i vella. (J.C.)

Mons. Xavier Salinas fa gairebé tres anys que presideix el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC).

TARRAGONA

L'Església arxiprestal de Sant Joan de Valls recupera els colors del retaule original

VALLS.— Des de fa un any es duen a terme importants obres de restauració a l'Església arxiprestal de Sant Joan Baptista de Valls, treballs que hores d'ara es troben en la recta final, sota la direcció de l'expert restaurador tarragoní Eustaqui Vallés.

Dins d'aquest context restaurador, actualment s'està procedint a la recuperació de tres de les estàtues que es troben a l'altar major: el Sant Crist, Sant Joan i la Mare de Déu. La policromia de les tres escultures, de fusta d'alba, permetrà refer bona part de l'esplendor artística, que havia tingut el retaule originàriament, abans de la seva destrucció durant la guerra civil.

Fent un repàs per la història, cal recordar que a l'església arxiprestal de Sant Joan el retaule va ser construït al segle XVII per l'escultor Agustí Pujol, el mestre Onofre de Tortosa i la família d'escultors Tramullès. Després de la seva destrucció, va ser reconstruït per l'escultor vallenc, Josep Busquets.

La tasca restauradora està recuperant elements que el pas del temps havia fet gairebé desaparèixer, com ara algunes pintures de l'absis o la policromia de les estàtues. Els treballs de policromia que es duen a terme, tot i que inicialment no estaven previstos en el projecte elaborat per la Comissió pro restauració, s'han inclòs en la recuperació aprofitant la bastida sobre l'altar. Tot fa preveure que les tasques de restauració del temple vallenc quedaran enllestides per les Festes Decennals, al gener de l'any 2001. (J.B.)

500 lleidatans s'inscriuen al XV Pelegrinatge de l'Hospitalitat de Lourdes

LLEIDA.— El consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida, Mn. Ramon Galceran, ha informat abans de cloure el termini d'inscripcions que més de mig miler de lleidatans s'han apuntat per participar en el XV Pelegrinatge amb malalts organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida, presidit pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

El pelegrins sortiran de Lleida amb nou autocars el dissabte 9 de setembre, per retornar el dimarts dia 12. Els pelegrins tenen previst participar en els diversos actes religi-

osos programats durant aquelles jornades, com la Missa Internacional del diumenge dia 10 a la basílica de Sant Pius X. A la tarda tindrà lloc l'homenatge als malalts.

El dilluns dia 11, diada nacional de Catalunya, se celebrarà el Dia de la diòcesi de Lleida a Lourdes amb la celebració d'una Missa en català a la Gruta de les Aparicions presidida pel bisbe Francesc Xavier Ciuraneta i amb la participació destacada dels pelegrins lleidatans a la Processó Eucarística i a la Processó de Torxes a l'esplanada del santuari, en una jornada que tindrà alhora caràcter jubilar. (J.C.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

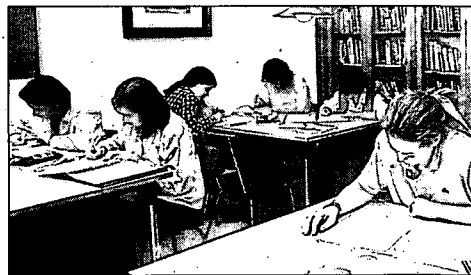
JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

TERRALTA

Un nou estil d'allotjament per a estudiantes

Terralta (Col·legi Major Bonaigua)
Lluís Nicolau d'Olwer, 6
08034 Barcelona

- Tens l'oportunitat de pagar-te els estudis que desitges.
- Estudiant i treballant a la mateixa residència, amb un horari flexible i compatible amb el de les teves classes.
- Pots participar en activitats culturals i esportives.
- Ambient familiar, 100 per 100 estudiantil.

Per a més informació, tel. 932 042 062 / 629 720 401

Barcelona

El P. Salvador Obiols, el «màrtir de la Bíblia»

En parlar o escriure sobre la Bíblia de Montserrat és obligat de fer esment del P. Bonaventura Ubach; però l'obra, ja de bon començament, exigí la col·laboració de molts altres. Van arribar a ser dotze els qui van treballar en aquesta obra. Entre ells el P. Salvador Obiols, del qual s'escau aquest any el centenari del seu naixement.

Salvador Obiols i Vinyoles nasqué a Vilar de Cabó, Alt Urgell, el dia 30 de setembre del 1900, fill d'una família nombrosa. Ingressà a Montserrat el 1911. Aquí cursà els estudis d'humanitats i eclesiàstics. Fou ordenat sacerdot el 22 de setembre del 1923. Estudià al col·legi benedictí de Sant Anselm, a Roma, i allà es llicencià en Teologia. Tornat a Montserrat, fou nomenat director de la impremta i intervingué en la publicació d'obres com *Místics de Montserrat*, on publicà «Garsias de Cisneros; Directori de les obres canòniques» (1925), també a *Biblioteca monàstica* i sobretot en els primer volums de la Bíblia, que havia de ser ben aviat la seva dedicació exclusiva.

Dotat d'un temperament enèrgic, amb un esperit obert i alegre, donat al treball fins a l'abnegació, tot i que la seva migrada salut no l'acompanyava gens. El seu esperit, però, no hi parava esment, estava lliurat sempre al bé i compensava d'aquesta manera allò que el seu feble organisme li negava. Tot confluïa a fer-ne un esforçat col·laborador de l'obra incipient de la Bíblia.

Publicà dos fascicles sobre *El grec del Nou Testament: Compendi gramatical i fragments escollits*. El 1927 anà a Jerusalem i freqüentà l'École Biblique dels dominics. Aviat donà fruit dels seus estudis amb la publicació de dos volums del Nou Testament: *Epístoles de Sant Pau als Romans i als Corintis* (1928) i la resta de les Epístoles en un segon volum (1930).

Una vegada acabat aquest treball, el P. Salvador es dedicà de ple a la il·lustració dels Actes dels Apòstols. A aquest fi dedicà els tres grans itineraris amb els quals il·lustraria els viatges de l'Apòstol. En tots ells tindria com a company i expert fotògraf al P. Benet Junqué.

Emprengué el primer viatge el 4 d'abril del 1929. El pla era visitar Grècia i les illes del mar Egeu: Creta, Patmos, Quios, Samos, Leros, Kalimnos, Cos i Rodos. El 27 de maig retornaren a Jerusalem.

El segon viatge començà el 24 de setembre del mateix any per terres de l'Àsia menor. Volien conèixer els llocs per on passà sant Pau i també les Esglésies de l'Apocalipsi. El trajecte va incloure des de la costa palestina, cap a Síria, Xipre i finalment Turquia. En aquest

país visitaren Mira, Pàtara i Finiké. El dia 29 de juny passaren per Tarsos i des d'allí anaren cap a Iconi, Lистра, Derba i Antioquia de Pisídia. Després, més a l'oest, visitaren algunes esglésies de l'apocalipsi: Filadèlfia, Sardes i Esmirna. D'aquesta ciutat en sortiren el 25 de juliol cap a Jaffa i el 31 arribaren a Jerusalem.

En la tardor del 1930 començà el tercer viatge, cap a l'Àsia i Macedònia. Durant el viatge

visitaren altres Esglésies de l'Apocalipsi. Seguidament pujaren fins els Dardanel·ls i visitaren, a partir de Samotràcia, Neàpolis, Filip i Tessalònica. Entre aquestes dues ciutats, s'aturaren probablement a Amfípòlis, on van beure unes aigües tèrboles que resultaren finalment mortals per als dos viatgers. El recorregut del tercer viatge acabà a Atenes, on se separaren els dos companys: el P. Benet cap a Montserrat i el P. Salvador cap a Jerusalem. Poc després d'arribar, començà a trobar-se malament. El 4 de novembre ingressà a l'hospital francès. El 25, dintre de la gravetat, tingué el consol de rebre la visita de l'abat Marcet, que tornava de Filipines. Després d'un mes de sofriments, a la matinada del primer de desembre del 1930, entrava en agonia, i al vespre moria plàcidament.

Els pares Benet Junqué i Salvador Obiols durant el seu tercer viatge (1930) per terres de Turquia, seguint les petjades de sant Pau.

Foto: Arxiu fotogràfic de Montserrat

La mort del P. Obiols va ser profundament sentida a Jerusalem, especialment pels seus mestres de l'École Biblique, els pares Lagrange i Vincent, que l'estimaven com el millor dels seus deixebles. Quantes vegades els havien vistos agenollar-se al capçal del llit del malalt i invocar la Verge de Montserrat!

Per a l'obra de la Bíblia fou un contratemps que difícilment podria ser reparat. Això ho preveia el P. Ubach, i de fet, algunes conseqüències han arribat fins a nosaltres: les parts dels Evangelis i de la Il·lustració han quedat incompletes.

En celebrar el centenari del naixement del P. Obiols és avinent recuperar la memòria d'aquest col·laborador bíblic que dedicà part de la seva vida a l'estudi de la Paraula de Déu i que per aquest treball hagué d'ofèrir la seva vida. Per això, amb raó, ha estat anomenat «màrtir de la Bíblia», «veritable fill de sant Pau».

Romuald M. Díaz i Carbonell

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMERICA AFRICA ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.**
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
 (edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
 (edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
 (edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
 c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
 e-mail: publicitat@catcrist.com

Santuari de la Mare de Déu de Rocaprevera

El mes de setembre és un d'aquests mesos que semblen pensats especialment per a la Mare de Déu. A Catalunya arreu floreixen festes i celebracions en honor seu que la fan més propera i fomenten la seva devoció. Són celebracions vertebrades al voltant d'una data important per a l'Església, el 8 de setembre, la festivitat de la nativitat de la Mare de Déu. Dies abans o després, generalment el cap de setmana, molts fidels acostumen a reunir-se als santuaris o a les ermites marianes per lloar amb la seva presència i la pregària qui consideren la seva Mare.

Una d'aquestes festes és la que se

celebra cada any a Torelló el tercer diumenge de setembre. Són les festes de la Mare de Déu de Rocaprevera, viscudes al poble com una segona festa major, un lloc de trobada de moltes persones que tenen en Maria un dels puntals de la seva vida. I és que la Mare de Déu està molt arrelada en la tradició d'un poble que la venera des de temps immemorials.

Fa tants anys que es venera la Mare de Déu al santuari de Rocaprevera que hi ha moltes llegendes sobre el seu origen en aquelles terres. Una de les més esteses data l'inici de la devoció cap al segle XIII, fruit sobretot de l'interès d'un sacerdot anomenat Marc Roca. Aquesta història

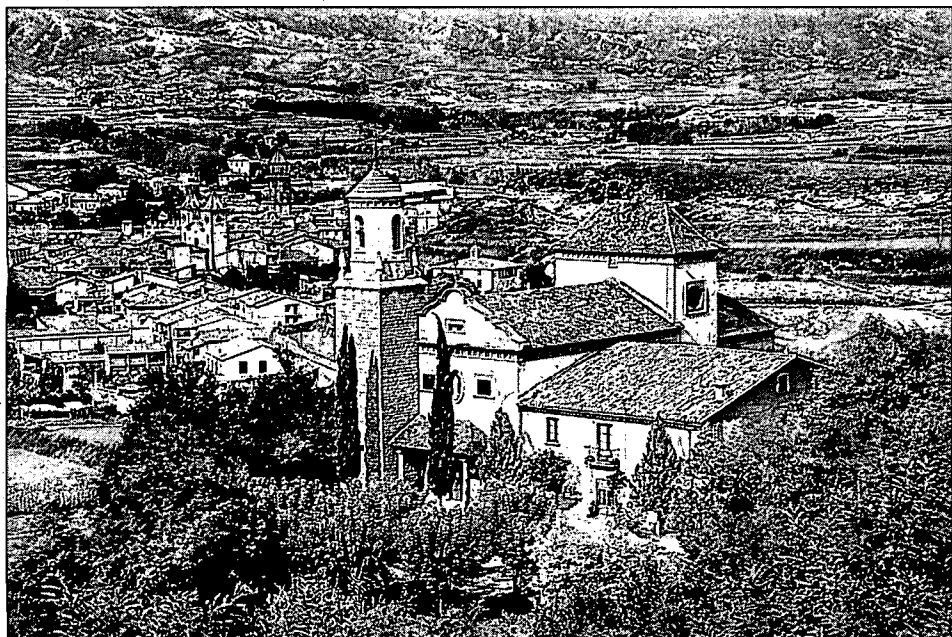
explica que sempre que Mn. Roca sortia a passejar pels volts de Torelló es trobava cara a cara amb un boc, la representació del dimoni. L'home, tot espantat, intentava fugir a la vegada que no deixava d'invocar la Mare de Déu perquè l'ajudés. En una d'aquestes fugides va trobar una imatge de Maria just al lloc on després ell va edificar un petit oratori en honor seu. En aquest mateix lloc, uns anys més tard, es va construir una ermita i també després el santuari de Rocaprevera. Segons diu la tradició, sense que hi hagi cap certesa històrica, es creu que el nom de Rocaprevera procedeix de la combinació del cognom del protagonista amb la seva condició de prevere: «Roca, prevera».

LA CAPELLA DE LA MARE DE DÉU

Històricament està provat que cap a mitjans del segle XV existia una capella a Torelló dedicada a la Mare de Déu de

Rocaprevera. Així ho testifica un document de la família Vinyes on es dona a conèixer la construcció d'aquesta en substitució de l'oratori que hi havia fins aleshores. També es dona a entendre l'elaboració en aquella època d'una nova talla de la Mare de Déu, feta especialment per a la nova capella.

Amb motiu d'aquesta construcció un sacerdot va ser l'encarregat del seu manteniment. Va ser l'època en què la devoció a Maria es va estendre amb força entre els habitants de Torelló i de tota la regió. Tant és així que a finals d'aquest segle es va afegir una ermita a la capella, que va passar a ser regentada per famílies d'ermitans i que va fer possible l'acollida de pelegrins. Des d'aleshores es va anar incrementant cada any, segle rere segle, la devoció de la Mare de Déu fins que a finals del segle XVIII i principis del XIX es va haver de construir un temple més gran, que pogués encabir tots els fidels, edificat gràcies a l'esforç de tots els habitants de Torelló. No obstant això, aquest no seria el

El temple marià s'erigeix en un petit turó.

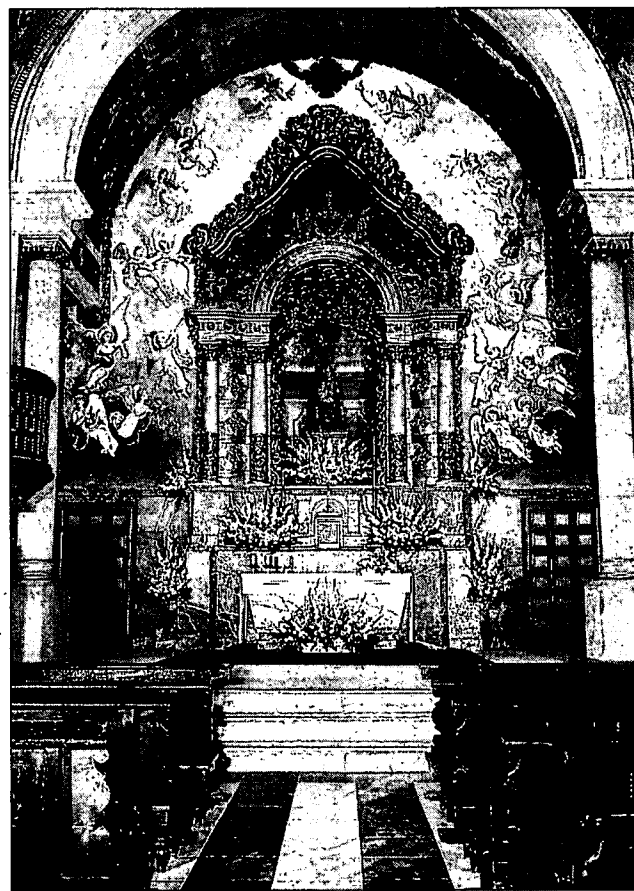
L'Aplec de setembre a Rocaprevera

El tercer diumenge de setembre es reuneixen al voltant del santuari nombroses persones que pugen a celebrar les festes de la Mare de Déu. Pròpiament, la festivitat de la Mare de Déu de Rocaprevera és el 15 de setembre, però els actes festius i les celebracions religioses es porten a terme el diumenge següent.

El dia de l'aplec al santuari s'hi celebren fins a quatre misses. El to és d'una gran festivitat i no hi falten els balls populars, els gegants i els nans, les sardanes i les actuacions de grups de dansa i d'animació. És un gran diumenge en honor a la Mare de Déu, a la qual molta gent acudeix per retre-li un reconeixement merescut. Es fomenta, a més, el sentit més religiós de la festa, amb vetlles de pregària i el cant comunitari de vespres.

Les activitats ludicofestives ja comencen el dissabte, amb repic de campanes i cercavila inclosos. També s'inaugura una tómbola destinada a recollir fons per al manteniment i la millora de les instal·lacions del santuari.

El dilluns encara hi ha temps per continuar celebrant les festes de la Mare de Déu. És el dia de la caminada, que és com una romeria petita, pels voltants del santuari. Hi ha audicions de sardanes i, com és costum, per acabar, el castell de focs que tanca l'aplec i que marca la convocatòria de l'any següent.

Altar major de la Mare de Déu de Rocaprevera.

Rocaprevera es troba a tan sols cinc minuts del centre de Torelló.

temple definitiu que arribaria als nostres dies. Ja al segle XX, i davant el mal estat del santuari, es va haver d'emprendre una reforma forta que el va reconstruir gairebé totalment.

El disseny i la direcció de les últimes obres, realitzades a partir del 1923, van anar a càrrec d'un arquitecte prestigiós, natural de Torelló i fidel devot del santuari, Josep Maria Pericas. Es va tractar, doncs, d'edificar un temple de línies modernes, ampli, espaiós i ple de llum. El santuari de Rocaprevera s'ha convertit en una de les obres més genuïnes de l'anomenat «estil Pericas», clarament modernista amb notables adaptacions del clàssic i del romànic. El temple està format per un gran absis amb el cambril, un cimbori rectangular, una gran nau central i una façana amb atri. Amb el temps, a més, s'ha anat embellint i s'hi han afegit ornaments. Els fidels i els devots del santuari han volgut que la Mare de Déu resideixi en un lloc bonic, i d'ells han sorgit totes les iniciatives que n'han fet un lloc més digne i acollidor.

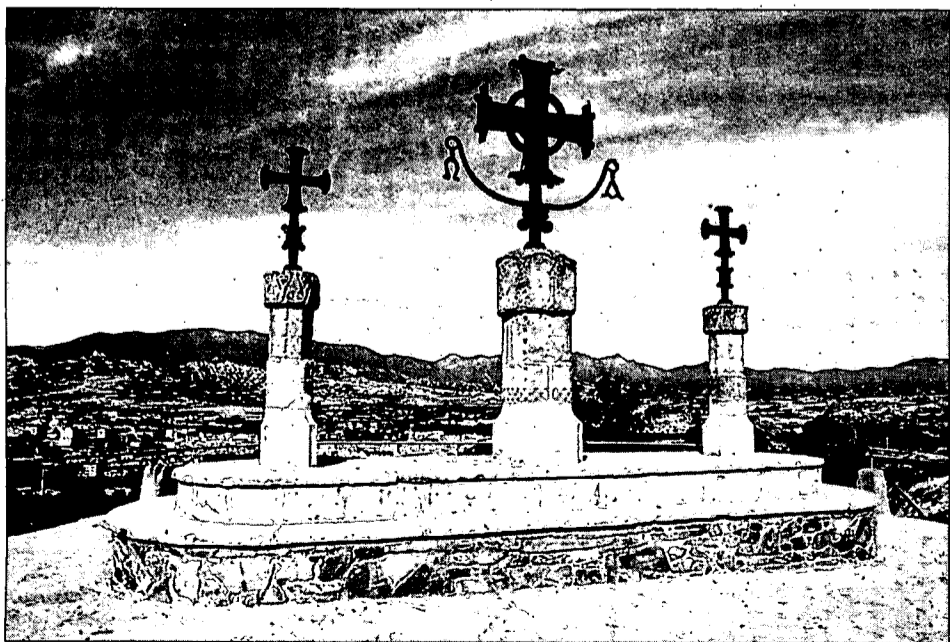
HISTÒRIA DE LA IMATGE

La mateixa imatge de la Mare de Déu també ha variat amb el pas del temps. És

molt probable que l'original fos, fins i tot, de l'època de l'impulsor de la devoció, Mn. Roca. Alguns historiadors de Torelló també creuen que aquesta va ser elaborada per ell mateix. Altres teories, però, fan pensar que es podia tractar d'una imatge del segle XIV o XV, feta per a alguna de les ampliacions de l'oratori o capella.

Resultava una particular talla de la Mare de Déu. Maria apareix asseguda en un banc, amb Jesús dempeus sobre el seu genoll dret. La Mare de Déu anava tota vestida, fins als peus, amb túniques, vels i mantellina, igual que el Nen. Va ser rehabilitada diverses vegades fins que la guerra del 1936 la va fer desaparèixer definitivament. Molt aviat es va impulsar l'elaboració d'una nova talla, feta per l'escultor Josep M. Camps i Arnau, la que encara avui es pot contemplar al santuari. La imatge actual aposta per una certa modernitat, és de fusta, amb uns colors molt vius, i a diferència de la primitiva no està vestida.

No obstant això, continua sent la Mare de Déu majestuosa i senzilla de sempre. A ella acudeixen cada cap de setmana, des de diferents llocs, parelles de nuvis per casar-se i nens i nenes que reben la primera comunió. Cada diumenge i les

A pocs metres del santuari hi ha el puig de les Tres Creus.

Goigs de la Mare de Déu de Rocaprevera

Puix tenu per qui us venera
dons del cel en abundor:
Verge de Rocaprevera,
deu-nos vostre sant amor.

Oh Rosella tota encesa,
de florida virginal,
que sou plena de bellesa
en els ulls de l'Eternal,
i sou sempre en primavera,
i no minva vostra olor:

Teniu una dolça gràcia
que ningú la pot contar;
vostre Nom és d'eficàcia
per qui'l sàpiga invocar
de la tan humil manera
que us arriba fins el cor:

Perquè estésseu nit i dia
en la vall de Torelló,
un sant clergue us hi bastia
un pobríssim capelló;
sis centúries endarrera
d'eix verger ja'n sou la flor:

Com abelles piadoses,
hi venien vostres fills,
menyspreuant del món les roses,
que són plenes de perills,
i us cantaven Rosa vera
del jardí del Criador:

Un segon patrici insigne
l'oratori convertí
en un ermitatge digne
dels favors que'ns feu aquí,
oh divina Tresorera
de les gràcies del Senyor:

Les centúries malmetien
aquell lloc bocí del cel;
vostres fills, que s'en dolien,
el refan de soca a arrel,
amb penúria verdadera,
prò amb el més constant fervor:

¡Com s'estén la justa fama
de l'amor amb què ens mireu!
Torelló, que tant vos ama,
vol estar a vostre peu.
De la pau del cel que espera
aquesta aula és cancell d'or:

Vostra història és nostra història,
clara Estrella d'Orient;
no volem al món més glòria

que seguir-vos fidelment.
Si Vós sou-nostra senyera,
¿què podrà l'infern traïdor?

¡Ai! a les parets ja velles
del que fou tercer casal
hi florien cent clivelles
signes d'una fi fatal.
No va caure al seu darrera
l'esperit que mai no mor:

Ja en diada gloriosa
un nou temple us hem alçat
amb l'almoïna generosa
de tants fills que heu amparat.
¡Quin anhel, quina dalera
per bastir-lo bé i millor!

Al tornar-hi vostra imatge
des del temple parroquial,
beneïu aquest vilatge,
oh Regina celestial;
beneïu la Pàtria entera
i la fe, que és son tresor:

Sia aquest bell santuari
llar pairal de Torelló,
on sovint vinga a portar-hi
el tribut de l'oració.
Al devot que s'hi arrecera
eixugueu-li l'amarg plor.

festes de precepte se celebra l'eucaristia a les onze del matí. El temple està obert cada dia, laborables i festius, des de les vuit del matí fins a les vuit de la tarda, les deu a l'estiu. Actualment, hi viu un sacerdot custodi, Mn. Josep Molas, que és l'encarregat, a més de les misses, de la celebració dels casaments, dels aniversaris de bodes i de les primeres comunions.

L'entorn també permet gaudir de paratges bonics i de diferents llocs d'interès. En el camí que va a Torelló hi ha la font del Raig, on la tradició diu que un colom va portar les relíquies de sant Fortià, de gran devoció també entre la població.

Abans d'arribar a la font, a mà esquerra, s'erigeix un pedró-oratori dedicat a la Mare de Déu de la Guia. Molts creuen que es troba al lloc on va ser construït originàriament aquell primer oratori de Mn. Roca. Finalment, destaca a prop del santuari un lloc conegut com el puig de les Tres Creus, probablement record d'un viacrucis molt antic. Es tracta d'un lloc privilegiat per admirar la regió i contemplar la seva bellesa. Una bellesa que fa joc amb Maria, patrona de Torelló i de la rodalia, on la Mare de Déu significa més que una pura devoció.

Samuel Gutiérrez

Catequesi

EL SANT DEL MES

Sant Vicenç de Paül

Va néixer al poblet de Pouy, a França, el 1580. Sant Vicenç—el nom del qual significa victoriós—solia dir, per experiència pròpia, als impacients: «Tres vegades vaig parlar quan estava de mal geni i amb ira, i les tres vegades vaig dir barbaritats.» Per això quan l'ofenien romania sempre callat, en silenci com Jesús en la seva Passió.

El ministre Gondi va nomenar el pare Vicenç com a capellà de les grans regions on tenia les seves hisendes, descobrint amb horror que els pagesos ignoraven totalment la religió; que les poques confessions que feia eren incorrectes perquè ho callaven quasi tot, i que no tenien qui els instruís.

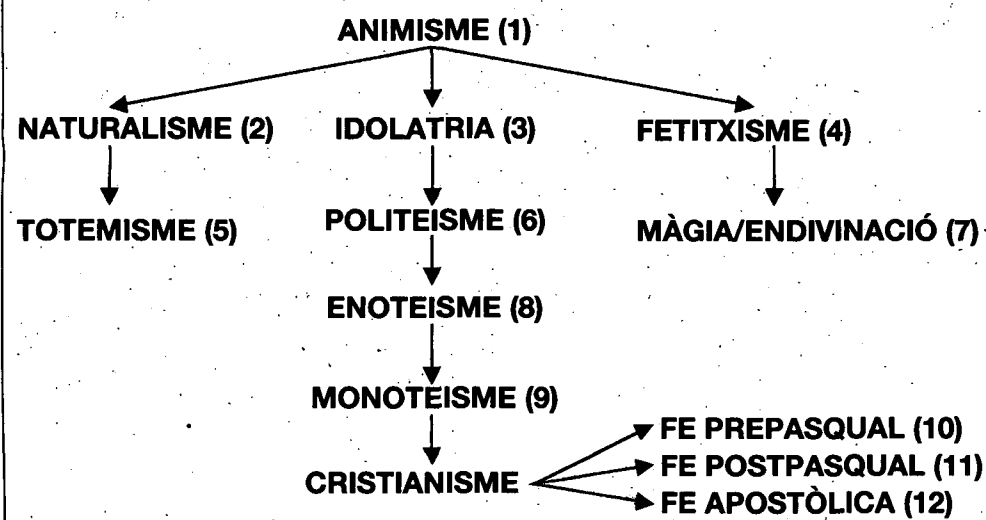
Es va aconseguir un grup de sacerdots amics i va començar a predicar missions per aquells pobles. La gent

acudia per centenars i milers a escoltar els sermons, es confessaven i esmenaven la seva vida. Va ser aquí on va veure la necessitat de fundar la Comunitat de Religiosos que avui coneixem com a Congregació de la Missió, dedicada a instruir i ajudar els més necessitats. L'obra apostòlica del sant es va estendre veloçment fundant no sols comunitats, sinó també grups de caritat per ajudar i instruir les gents més pobres; no obstant això, per dirigir les missions el sant va veure la necessitat que fossin religioses les que l'ajudessin fundant la comunitat de les germanes Filles de la Caritat a càrrec de santa Lluïsa de Marillac.

Va morir el 27 de setembre de 1660, als 80 anys d'edat. El sant pare Lleó XIII el va proclamar patró de totes les associacions catòliques de caritat.

PER A LA CATEQUESI

QUADRE SINÒPTIC DE L'EVOLUCIÓ DE LA FE

ANIMISME (1)-Creença molt primitiva, segons la qual tot objecte o fenomen de la naturalesa és posseït per un esperit independent. La mort de tot objecte o la desaparició del fenomen és a causa de la desaparició de l'esperit o ànima (mòmies i el Ka).

NATURALISME (2) - En la naturalesa hi ha forces superiors que l'home no pot dominar. Han de respectar-se (L'Olimp i la neu).

IDOLATRIA (3) - La idolatria neix de la necessitat de l'home de posar-se en contacte sensible amb la divinitat, especialment per poder-la veure (*eido*=jo veig), tocar-la, oferir-li coses. Comença la *religio* o relligament. I el «do ut des» dels llatins.

FETITXISME (4) - O culte als fetitxes, objectes associats a un ésser espiritual (relació no natural com el totemisme), en virtut del qual té un poder sobrenatural. Això en l'home antic. L'home modern té més fetitxes que l'antic, com el progrés, la moda, la riquesa...

TOTEMISME (5) - Subratlla, es-

pecialment en les civilitzacions antigues basades en la caça o en l'agricultura, la relació que hi ha entre el grup humà o clan i un animal (protector o destructor) que ha d'honorar-se (bou Apis, lloba capitolina, cobrir-se amb la pell d'un animal...)

POLITEISME (6) - Forma evolucionada de religió, que reconeix diverses divinitats. Els més coneguts són Roma, Grècia, Mesopotàmia... El politeisme ja és una forma evolucionada i concreta de l'animisme primitiu. És un intent racional de conjuntar les forces superiors desconegudes segons el model humà, amb les seves virtuts i els seus vicis. Així en comptes de la nostra concepció cristiana que l'home està fet a imatge de Déu, en el politeisme els déus estan fets a imatge de l'home.

MÀGIA O ENDEVINACIÓ (7) - És una derivació de fetitxisme. En ell, es va d'avall a dalt. En la màgia, de dalt avall. Així, treballa per mitjà de paraules o de fórmules, pronunciades en un llenguatge simbòlic intel·ligible, per

mitjà de substàncies naturals o químiques. No s'ha de confondre amb la tasca dels il·lusionistes (tothom té dret a menjar), ni amb l'estudi elemental dels astres (astrologia). I menys amb el tarot o la bonaventura...

L'ENOTEISME (8) - Període de la història de l'evolució de la fe, llarg, entre el politeisme i el monoteisme. El poble enoteista creia que el seu déu era la divinitat de veritat, però per al país propi, mentre que el déu del veí era déu de veritat per al seu. Quasi tot l'Antic Testament va ser enoteista fins

al gran profeta Isaïes. Enoteisme ve de «enos», és a dir «un».

MONOTEISME (9) - El monoteisme, culminació del politeisme, arriba a poc a poc, segons els pobles. Sembla que a Egipte hi va haver una petita incursió que no va durar; els israelites van ser monoteistes a partir dels grans profetes; i entre els romans, Ciceró, en el seu llibre *De natura deorum* (sobre la naturalesa dels déus) es pregunta si en comptes de tants déus no n'hi hauria tan sols un.

CRISTIANISME (10,11,12)- Donant per suposat que hi ha un sol Déu, la revelació cristiana passa ràpidament de les etapes de la fe prepasqual (vida de Jesús) a la fe postpasqual o pasqual (Jesús ressuscitat elevat a Crist) i, finalment, amb la il·luminació de Pentecosta, en fe apostòlica (vida íntima de Déu, o Trinitat). L'Església és apostòlica, perquè té la fe. És la Bona Notícia de la vida, *ad extra* i *ad intra*, del Déu viu i únic.

Ignasi Farreras Jordana

LA REFLEXIÓ

Carta d'un fill a tots els pares del món

No em donis tot el que et demano.
A vegades, només demano per veure fins on puc arribar.

No em cridis.
Et respecto menys quan ho fas; i m'ensenyes a cridar a mi també.
I jo no ho vull fer.

No em donis sempre ordres.
Si en lloc d'ordres, de vegades em demanessis les coses, jo ho faria més ràpid i a gust.

Compleix les promeses, bones o dolentes
Si em promets un premi, dona-me'l; però també si és un càstig.

No em comparis amb ningú, especialment amb el meu germà o germana.
Si tu em fas sentir millor que els altres, algú patirà; i si em fas sentir pitjor que els altres, seré jo el que patirà.

No canviïs d'opinió tan sovint sobre el que he de fer.
Decideix i mantén aquesta decisió.

Deixa'm valer-me per mi mateix.
Si tu ho fas tot per mi, jo mai no podré aprendre.

No diguis mentides davant meu. Ni em demanis que jo en digui per tu.
Em fas sentir malament i perdre la fe en el que dius.

Quan faig alguna cosa dolenta, no m'exigeixis que et digui per què l'he feta.
De vegades ni jo mateix no ho sé.

Quan estiguis equivocat en alguna cosa, accepta-ho.
I creixerà l'opinió que tinc de tu, i així m'ensenyaràs a admetre també les meves equivocacions.

Tracta'm amb la mateixa amabilitat i cordialitat amb què tractes els teus amics.
Que siguem família no vol dir que no puguem ser amics també.

No em diguis que faci una cosa si tu no la fas.
Jo aprendré sempre el que tu facis, encara que tu no ho diguis, però mai faré el que diguis i no facis.

Ensenya'm a estimar i a conèixer Déu.
Encara que al col·legi i a la catequesi em volen ensenyar, de res no serveix si veig que tu ni coneixes ni estimes Déu.

Quan t'expliqui un problema meu, no em diguis «no tinc temps per tonteries» o «això no té importància».

Tracta de comprendre'm i ajuda'm.
I estima'm. I digues-m'ho.
A mi m'agrada sentir-t'ho dir, encara que tu no creguis necessari dir-m'ho.

(Servei de catequesi de la PARRÒQUIA SANTA MARIA de Blanes)

cultura

L'admiració de Carles V per Catalunya

■ L'emperador parlava correctament el català del seu temps

Antoni Comas i Pujol, que va ser catedràtic de Català a la Universitat de Barcelona, va manifestar moltes vegades en els seus escrits i conferències que l'emperador Carles I d'Espanya i V d'Alemanya (Gant, 1500 - Yuste, 1558) parlava correctament el català del seu temps. Enguany es commemoren els 500 anys del naixement d'aquest emperador.

La primera edició de l'Enciclopèdia Catalana afirma que entre els anys 1519 i 1520 l'emperador Carles es trobava a Barcelona, on va reunir i va presidir les Corts del Principat. Després de superar diverses qüestions de procediment, va haver de jurar com a comte de Barcelona en nom propi i conjuntament amb la seva mare. Establerta la cort a Barcelona, va presidir a la catedral una reunió del capítol del Toisó d'Or, en què van ser nomenats sis nous membres, dos dels quals de la Corona catalano-aragonesa. Fou llavors quan Carles V va començar a practicar el català, perquè a Barcelona tothom el parlava.

Carles va establir el costum de convocar les Corts catalanoaragoneses a la població de Montsó, a Osca (1528, 1533, 1537, 1542, 1547 i 1555), en les quals sempre parlava en català. També feia servir aquesta llengua en tots els actes oficials dels organismes catalans. Era un gran defensor de la fe i va donar suport amb totes les seves forces al concili de Trento (1545-1552). Va heretar la corona reial perquè era nét dels reis catòlics, Ferran i Isabel, i la corona d'emperador perquè era nét de l'emperador Maximilià I, cap de la família imperial dels Àustries.

Home íntegre, de voluntat fèrria i amb una gran capacitat d'acció i de treball, va actuar favorablement en relació amb el poble català. Sentia molt de respecte i admiració pels furs de Catalunya. Per la seva banda, els catalans sentien una autèntica estimació envers la seva persona.

Barcelona, ciutat d'interès estratègic per a l'emperador

En l'estudi exhaustiu que he fet sobre aquest monarca a partir de les encertades afirmacions d'Antoni Comas he pogut comprovar que Carles V passava temporades més llargues a Barcelona que a Valladolid, ciutat que llavors era la capital d'Espanya. Per tant, considero molt

Retrat de l'emperador Carles V.

natural que parlés i dominés la llengua catalana d'aquell temps. A part de la simpatia que sentia per Catalunya, li interessava viure a Barcelona perquè des d'aquesta ciutat podia vetllar més eficaçment per les seves importants possessions al Mediterrani, així com controlar els extensos territoris conquerits al continent americà.

Des de Barcelona podia vigilar més de prop les males intencions del seu veí Francesc I, rei dels francesos, que pretenia arrabassar a Carles l'hegemonia d'Europa i que contínuament l'importunava. A la batalla de Pavia, que va tenir lloc el 24 de juny del 1525, Carles V va derrotar i desarmar l'exèrcit francès. Va empresonar Francesc I a Madrid i el va fer passar per la humiliació d'haver de renunciar a totes les seves pretensions a canvi d'obtenir-ne l'alliberació.

També volia acabar amb la pirateria dels turcs de la mitja lluna que, capitanejats pel pirata Barba-roja, tenien atemorits tots els habitants dels pobles costaners del Mediterrani. Per aquest motiu va organitzar un poderós exèrcit, dirigit pel mateix emperador, amb destinació a les costes del nord d'Àfrica. Abans, però, va anar a Montserrat a combregar, on es va

encomanar a Déu i es va prostrar als peus de la Moreneta per implorar la seva protecció. En arribar a Tunis, que era el feu de Barba-roja, l'exèrcit de Carles V el va derrotar estrepitosament. D'aquesta manera va acabar la pirateria al Mare Nostrium. Era l'any 1535.

A més, estava interessat a viure a Barcelona per tal de controlar de manera més eficient les contínues lluites que sostenia amb els Països Baixos contra el protestantisme, la doctrina que Luter havia predicat i que havia començat a arrelar en aquells dominis.

La seva estada a can Cabanyes

A l'emperador li agradava descansar a les aïllades cases pairals catalanes situades en ple camp i bosc. El seu esbargiment principal era la cacera, especialment la cacera del senglar, que acabava en un suculent banquet. Cal remarcar que

una d'elles va tenir lloc a Argenton, on Carles V va fer una estada a la casa fortificada de can Cabanyes, una família en la qual havia dipositat tota la confiança.

El casal del llinatge Cabanyes és una mansió grandiosa. Té totes les característiques de les cases nobles de la nostra arquitectura senyorial: teulades als quatre vents i quatre torrasses de defensa instal·lades als seus respectius angles. En el centre del finestral principal i en forma de medalló es reproduïx l'efígie del monarca: S'hi pot llegir la frase següent: «L'emperador Carles, commemoratiu del seu pas per la casa, amb motiu d'unes caceres.» Tocant a la casa hi ha instal·lada la capella familiar. L'estada de Carles V a can Cabanyes es troba registrada a l'Arxiu de la Corona d'Aragó (*Reial Audiència*, volum 1.265, folis 394-400).

Josep M. Vallmajor i Cuní
Estudis

PRIMERS
PLATS

Ous a la flamenca

Ingredients

6 ous
150 g de mongeta tendra
150 g de pèsols desgranats
150 g de pernil
150 g de xoriço
1/2 kg de tomàquets
1 ceba
2 grans d'all, julivert

Poseu un anunci a les fitxes de
"Les Receptes de la tieta Montserrat".

Un preu realment econòmic,
només 10.990 ptes.

L'església d'Artesa de Segre llueix el nou mural de l'Assumpció

LES BORGESBLANQUES.— Carme Benet, pintora de les Borges Blanques i autora de diversos murals pintats al fresc en nombroses esglésies lleidatanes, ha estat l'autora del nou mural de l'Assumpció, que llueix des de mitjans d'agost al presbiteri de l'església parroquial d'Artesa de Segre.

La nova obra de Carme Benet ha combinat els elements ja existents, com una imatge de l'Assumpció de la Mare de Déu, tallada en fusta i realitzada als anys setanta, així com una aureola feta en mosaics de colors. La imatge ha estat policromada de nou, alhora que ocupa el centre de la composició en què l'artista ha volgut representar el misteri de l'Assumpció de Maria al cel. Als seus peus apareixen els apòstols que, en diverses i variades actituds, acompanyen Maria de la terra, acompanyada pels

El mural de l'Assumpció de Maria serà inaugurat a l'octubre pel bisbe de la Seu d'Urgell.

àngels, mentre els cels s'obren i la reben a l'Eternitat. En la volta del presbiteri es poden contemplar en un cercle els símbols de la Trinitat, amb la imprecació: «Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant.»

Aquest nou mural de Carme Benet,

que ocupa 45 metres quadrats i que ha estat realitzat en onze dies, serà inaugurat el mes d'octubre proper en una eucaristia solemne que serà presidida pel bisbe de la Seu d'Urgell, Joan Martí Alanís.

La pintora ha rebut ja nous encàrrecs per fer murals bíblics a diferents esglésies lleidatanes, com és el cas del mural dedicat a la Mare de Déu de Gràcia, a la parròquia de la Granadella, o el mural que ha de realitzar per a l'església de la Mare de Déu dels Àngels del Vilosell.

De les seves obres religioses destaquen fins ara els setze murals al fresc amb escenes bíbliques que ha dut a terme a l'església del seu poble, les Borges Blanques, que ocupen vuit-cents metres quadrats de les parets de la seva nau central i creuer. En aquests moments treballa en els esgrafiats i altres pintures que han d'ornar l'església de l'Assumpció de Casteldans, a les Garrigues.

Jordi Curcó

VI Cicle Internacional d'Orgue Música Sacra

TORRECIUDAD.— El concertista i compositor holandès Piet Klee va clausurar el VI Cicle Internacional d'Orgue Música Sacra, que es va celebrar durant el mes d'agost al santuari de Torreciudad com a homenatge a J. S. Bach en el 250 aniversari de la seva mort i en commemoració del 25 aniversari de la inauguració del centre marià. El cicle ha comptat amb la col·laboració del Departament de Cultura i Turisme del govern aragonès i de la Diputació Provincial d'Osca. (C.C.)

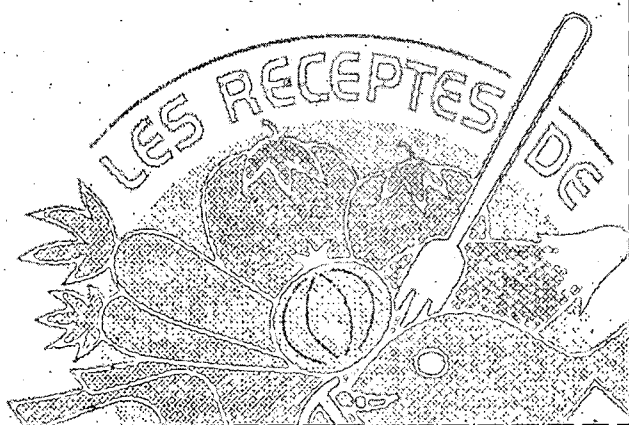
Forma de preparació:

Bulliu els pèsols i la mongeta tendra tallada a trossos de 3 a 4 cm amb aigua i sal. Quan la verdura estigui al punt, escorreu-la i reserveu-la.

Feu un sofregit amb l'oli, la ceba, els alls i el julivert, tot tallat ben fi. Quan agafi una mica de color, afegiu-hi el pernil a daus i després els tomàquets sense pell ni llavors i ben trinxats.

Per últim afegiu-hi els pèsols i la mongeta tendra reservats. Salpebreu-ho, tapeu el recipient i deixeu coure-ho a poc a poc fins que estigui ben cuit. Repartiu el resultat en sis plats individuals que puguin anar al forn, poseu un ou cru a cada plat, decoreu-lo amb unes rodanxes de xoriço i introduïu-los al forn fins que els ous estiguin quallats.

PRIMERS PLATS

Foc!

Hola amics! Hem pogut veure i sentir a través dels mitjans de comunicació les nombroses zones que cremen arreu del país i també en altres llocs com a Califòrnia. A l'Estat espanyol han cremat un gran nombre d'hectàrees a Àvila, Las Palmas de Gran Canària, Ponferrada, Conca, Sòria, Aragó, Guadalajara... A Catalunya es va fer malbé el bonic paisatge de l'Empordà a causa d'un foc atiat per la tramuntana.

Pensem-hi una mica. Si nosaltres construïm alguna cosa interessant, ja sigui material o bé intel·lectual, i n'estem orgullosos, ens molesta que algú la faci malbé i ens sap greu. Diu la Bíblia que Déu va crear aquesta obra meravellosa que anomenem món en sis dies, i el setè va descansar satisfet i va convertir l'home en el rei de la creació. Com hem respost nosaltres? Amb guerres, assassinats, contaminació, destrucció de la naturalesa a causa del foc, etc. Barbaritats.

Siguem consciènts, tinguem una mica de dignitat i no fem malbé el patrimoni del qual el Senyor ens va fer dipositaris. És tan bonic! Observeu el mar, el cel, les ciutats, el camp, les muntanyes... Encara que fos solament per un egoisme sa l'hem de protegir. Us imagineu un món sense tot això? Impossible! Hem de ser agraïts. El que Déu ha creat que l'home no ho destrueixi!

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Coses de la vida

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Els Papes i els Anys Sants: Innocenci X

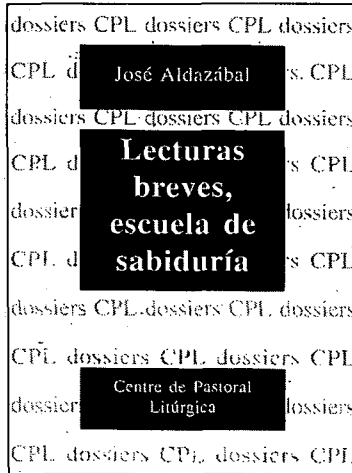
Innocenci X (Roma, 1574-1655) és el nom que va adoptar Giovanni Battista Pamfili quan va ser elegit Papa el 15 de setembre del 1655. De família noble, va estudiar amb els jesuïtes. Auditor de la Rota, fou nomenat cardenal el 30 d'agost del 1626. El seu nomenament com a Sant Pare va ser ben difícil. El 1650 va celebrar l'Any Sant. Les intenses lluites familiars que va haver d'afrontar van posar en perill el Jubileu. Tot i així, es va desenvolupar amb una tranquil·litat relativa. Un any abans es van produir les inundacions del Tíber, que van provocar fam i desgràcies. Innocenci X va obrir el seu palau del Laterà a tots els necessitats per donar-los queviures.

Llibres

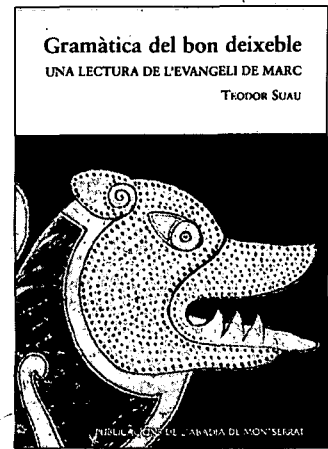
Escola de saviesa

En la Litúrgia de les Hores pot passar que llegim les lectures bíbliques breus, però que no els donem prou «temps». En aquest dossier escrit per José Aldazábal, professor de litúrgia, s'ofereixen uns pensaments com a homilies petites per a la celebració comuna o meditacions senzilles per a la pregària personal. Es presenta un comentari a les lectures breus de Laudes i Vespres, i de l'Hora d'Entre Dia i de Completes, corresponents a les quatre setmanes del salteri. L'objectiu és proporcionar un pensament concret, incisiu, que ajudi a assaborir el moment del dia que vivim; és a dir, acollir aquestes lectures com una escola de saviesa. (C.C.)

José Aldazábal, *Lecturas breves, escuela de sabiduría*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 2000, 110 pàg.

Lectura espiritual i teològica

En aquest volum dedicat a l'Evangeli segons sant Marc, Teodor Suau, molt conegut com a biblista i conferenciant, vol posar a l'abast del lector actual alguns dels elements que poden ajudar-lo a comprendre el mètode, els mitjans i les possibilitats de què disposava un autor en l'antiguitat. D'aquesta manera s'aconsegueix una aproximació al text molt més rica des del punt de vista literari, que es converteix en el millor suport per a la lectura espiritual i teològica. «Recuperar al màxim el contacte amb l'autor i amb el seu projecte és una necessitat urgent si es vol superar l'excessiu subjectisme —per no dir manipulació— a què desemboquen tantes lectures de l'Esriptura», afirma Suau al pròleg. (C.C.)

Teodor Suau, *Gramàtica del bon deixeble. Una lectura de l'evangeli de Marc*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Saurí, Barcelona 2000, 252 pàg.

Amor a l'Eucaristia

A part de la innegable bellesa literària, a l'himne eucarístic *Adoro te devote*, el seu autor —s'acostuma a atribuir a sant Tomàs d'Aquino— ens manifesta el seu amor entranyable a l'eucaristia. Es tracta d'una de les poques vegades en què el sant descendeix de les altures teològiques i despulla la seva ànima amb el propòsit d'ajudar el creient a contemplar el misteri sublim de l'eucaristia. Celso Morga ha escrit uns comentaris espirituals sobre aquest himne, basats fonamentalment en la doctrina eucarística de sant Tomàs, «per contribuir al fet que l'any jubilar sigui intensament eucarístic». Segons Morga, sant Tomàs d'Aquino va posar de manifest a *Adoro te devote* «el seu cor enamorat, poètic, ardent, contemplatiu». (C.C.)

Celso Morga, *Adoro te devote*. Editorial Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 2000, 147 pàg.

Compartim una mateixa sintonia...

<p>106.6 FM</p> <hr/> <p>93.7 FM</p>	<p>Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat</p> <hr/> <p>Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf</p>	<p>BISBAT DE BARCELONA</p>
<p>104.4 FM</p>	<p>Solsonès</p>	<p>BISBAT DE SOLSONA</p>
<p>105.0 FM</p> <hr/> <p>107.5 FM</p>	<p>Alt Urgell (Ràdio Principat)</p> <hr/> <p>Andorra (Ràdio Principat)</p>	<p>BISBAT D'URGELL</p>

El llibre de la setmana

Protagonisme femení sant i estimulant

Actualment sembla obvi haver de parlar de l'emancipació de la dona. I des de tots els continents ens arriben les propostes, cada cop més urgents, que reclamen per a la dona un protagonisme que, fins fa ben poc, se li negava.

És veritat que a través de la Història hi ha hagut moltes figures de dona que han marcat èpoques... Des d'Eva —la primera que va ser determinant en la història humana— fins a les més recents i destacades dirigents polítiques, sense oblidar les figures de l'antic Egipte, de la història del poble jueu, o de la crònica comuna d'Espanya, d'Isabel la Catòlica a Agustina d'Aragó. Les sufragistes famoses no van fer altra cosa que transgredir les «cadena» socials.

I, avui, quan veiem els dos extrems en què es mou la dona, del fanatisme afganès fins a les manifestacions extremes de tot el contrari pels nostres carrers, ens preguntem si cal que recordem quin és el veritable lloc que ha d'ocupar la dona, no solament en l'imaginari humà, sinó en l'estructura de la societat i de l'Església. No n'hi ha prou amb afirmacions rotundes. Tot i que semblen

Carlos Josaphat PINTO DE OLIVEIRA,
Santas doctoras.

Paulinas, Madrid 2000, 213 pàg.

ben fonamentades, necessitem superar amb models vius moltes de les afirmacions de Simone de Beauvoir i d'altres defensors d'una presència indiscriminada.

Fra Carlos Josaphat Pinto de Oliveira, un teòleg dominic bo i experimentat, ha recollit en el seu text *Santas doctoras*, els ensenyaments que han donat a través dels seus escrits i de la seva vida cinc dones extraordinàries. Certament, són molt diferents i pertanyen al «quadre d'honor» de l'Església, però seria una equivocació creure que les seves figures són estrictament eclesials. En la seva mesura, i a la seva època, cadascuna d'elles ha estat un exemple de presència activa i transformadora, no tan sols dels seus ambients immediats, sinó també de temps posteriors.

Caterina de Siena, Teresa d'Àvila, Teresa de Lisieux, Isabel de la Trinitat,

Edith Stein... Cadascun d'aquests noms evoca una llarga història personal, portada amb valentia, perseverança, maduresa i feminitat, a través de situacions complexes, i en alguns casos, duríssimes. Però han suposat la presentació d'estereotips que conviden a creure en la necessitat d'una emancipació que semblava que se'ls negava. No són figures de l'esport, de l'art, de la política, són figures de l'evangeli viu en diferents èpoques. Són figures històriques pel contingut del seu pensament, pel lliurament de la seva vida, per la coherència de les seves actituds.

Santas doctoras és un veritable manifest feminista posat en acció a través dels segles. I l'encert de la seva publicació avui, convida a aprofundir encara més en les seves existències. No hi ha dubte que la lectura d'aquest llibre ajudarà a comprendre el sentit de l'emancipació femenina autèntica... una paraula, emancipació, que resulta dolorosa a les nostres orelles, perquè representa una esclavitud anterior. Però hi ha hagut, i hi ha, tanta equivocació en el protagonisme de la dona a

Teresa de Lisieux, una de les figures que va marcar una època.

través del temps! Nosaltres preferiríem dir «reconeixement de l'autèntic paper de la dona en la societat.»

Cristóbal Sàrrias

Tot pensant

L'amor maternal

És evident que la vida que ens lliura cada dia el Creador és un bell signe de concòrdia, pau i amor. El seu descobriment, apreciar-lo i adherir-s'hi suposa la nostra millor tasca qualitativa. Aquest Amor, tot un símbol emblemàtic de la Creació, arriba a la seva plenitud humana quan se significa a la família, entre pares i fills de forma mútua i recíproca. Ara més que mai la mancança afectiva s'ha manifestat entre nosaltres per l'absència a la nostra llar familiar de la nostra estimada mare. Jesús, el qui va dir: «Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida» i que segueix entre nosaltres perquè el necessitem, més que mai, l'ha conquerit per a Ell. Que sigui lloat i glorificat eternament! L'amor maternal és inigualable, insubstituïble i admirablement esponerós i de gran importància en el factor social. Promotor de la Creació, comprèn tot el món humà creat, divulga una complaguda essència de la vida, i en l'àmbit familiar deixa de ser un mer pretext decorativista, i en una relació confiada en l'amor, caracteritza i

enriqueix densament de forma molt noble, aportant un art i una ciència coherent, redescobrint el valor de la família com a forma suprema de l'amor. Però hi ha un altre amor que ultrapassa, captiva i satisfà essent una llum que mai no s'apaga i és el summum: és l'amor diví. Tant de bo que no ens falti mai! A tothom!, i de forma especial als qui en una acció memorable i heroica propugnen el formós i substanciós missatge de l'Església. Per mediació d'aquest Amor perenne i perpetu demano una bella oració per la meua mare i que aquesta súplica s'estengui a totes les que ja estan en l'Etern descans, perquè gaudeixin de la Presència visible de Déu per sempre. Els fills continuarem entusiastes amb els ideals d'aquest setmanari, i com la mare que n'era una bona lectora centrarem la nostra fe sentint-nos solidaris perquè l'Església de Crist no defalleixi, es mantingui forta, reneixi contínuament i sigui com Ell vol, en tota intensitat.

Ramon Coca

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

Amb dos pagaments
semestral de 5.590 ptes.

Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Ser bomber, un somni d'infància

■ L'Associació de Bombers Juvenils de Catalunya ofereix informació tècnica i humana a joves interessats en aquesta professió

Qui de petit no ha volgut alguna vegada ser bomber? Exercir aquesta professió ha estat durant molt de temps el somni de molts nens. Ara ja no és tan corrent, tot i que encara se'n poden trobar alguns que mostren el seu interès per arribar a ser algun dia professionals de la lluita contra el foc. Per donar

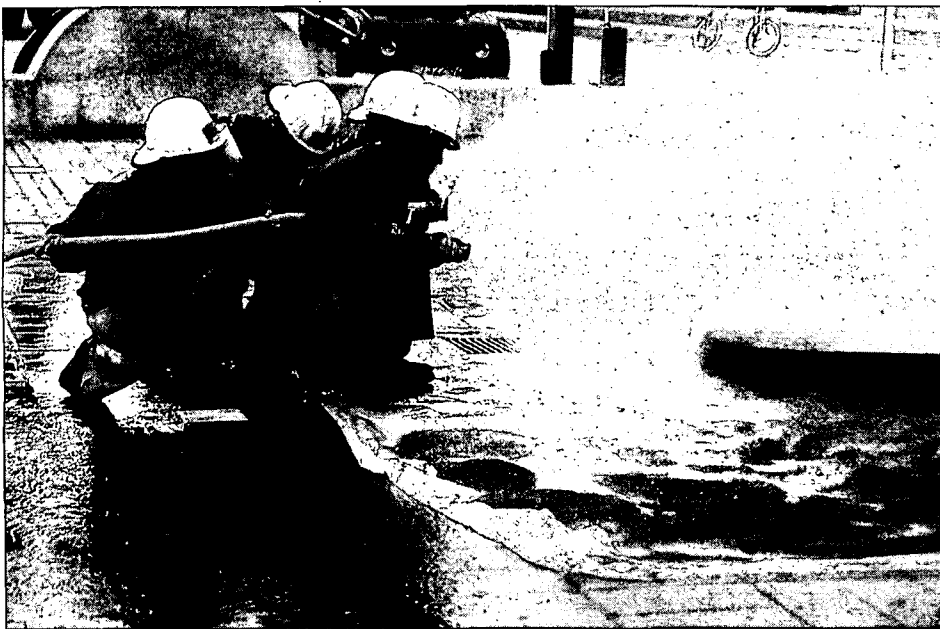
resposta a aquestes il·lusions i desitjos infantils neix fa 15 anys l'Associació de Bombers Juvenils de Catalunya. En un principi estava vinculada a la Direcció General d'Emergències de la Generalitat. Des del 1997, però, està constituïda com a associació de voluntaris amb autonomia pròpia.

A Alemanya el nombre de bombers voluntaris arriba a ser d'un milió i mig de persones. Gairebé a cada casa hi ha algú relacionat amb aquesta professió, exercida sobretot des del voluntariat. Aquesta és potser la millor prevenció en la lluita contra el foc. A Catalunya, però, els bombers voluntaris gairebé no arriben a 2.000. No hi ha una cultura voluntària en aquest àmbit, malgrat que el voluntariat en altres camps no deixa de créixer any rere any.

Prenent com a exemple el model alemany, fa anys que a Catalunya s'ha impulsat la iniciativa de fomentar i animar ja des de petits el servei a la societat des d'aquest àmbit tan concret. Neix així una associació la missió de la qual consisteix a donar resposta a l'interès de nens i nenes que d'alguna manera volen iniciar-se en el coneixement tècnic i humà d'aquesta professió.

L'Associació de Bombers Juvenils de Catalunya està constituïda com a tal des del 1997, tot i que exerceix les seves funcions, vinculada a la Generalitat, des de fa gairebé 15 anys. Es tracta d'una entitat senzilla, amb mitjans limitats, però que no deixa any rere any d'il·lusionar-se amb l'interès de nens i nenes que s'acosten als parcs de bombers atrets per una realitat que exigeix gent disposada a lliurar el seu temps i dedicació.

Bombers Juvenils ha passat per diferents etapes des del seu naixement. Ha arribat a reunir 80 joves d'entre 12 i 18 anys, encara que actualment gairebé no arriben a 20. Els membres de l'entitat, malgrat tot, no es desanimen per aquesta circumstància, ja que per pocs que n'hi hagi no deixaran de dedicar-s'hi. Es tracta sobretot de facilitar-los un aprenentatge tècnic i humà, «que siguin persones, solidàries, que s'adonin que la vida és un regal i que per preservar-lo val la pena prestar un servei tan important com el que fan els bombers», explica Esteve

Els bombers juvenils gaudeixen quan porten a la pràctica el que han après.

Rifa, president adjunt de l'entitat.

La humanitat del bomber

Els grups de bombers juvenils que es van formant en diferents parcs de Catalunya solen estar a càrrec de bombers voluntaris. Es reuneixen normalment els dissabtes al matí cada quinze dies, tot i que depenent dels llocs i de l'interès més gran o més petit dels nois, aquesta periodicitat es pot reduir o augmentar. Actualment hi ha petits grups juvenils a La Granadella, Artesa de Segre, La Pobla de Segur, Viella, Viladecavalls i fins i tot a Barcelona capital.

Tan important com l'aprenentatge tècnic és l'aprenentatge humà de valors. La professió de bomber requereix gairebé obligatòriament un esperit de servei que sàpiga tractar amb les persones que requereixen la seva intervenció. Els bombers no han de ser només els «apagafocs», sinó aquelles persones capaces d'estar al costat de les víctimes i servir-los de suport en

moments tan durs com pot ser un accident de tràfic o l'incendi d'un habitatge.

Per tot això, s'insisteix molt des de Bombers Juvenils de Catalunya en la necessitat de créixer com a persones, de créixer en el desig de treballar pel proïsme i saber ser sempre solidari i dir sí. Tot i ser aconfessional i apolític, aquesta associació no deixa de reconèixer que gran part dels seus membres són cristians i que l'esperit que es transmet també ho és. Un dels màxims col·laboradors, a més, és Mn. Josep-Lluís Fernández, bomber voluntari des de fa 40 anys.

Alhora que els joves creixen en valors, aprenen tant a desplegar i recollir mànegues, a pujar i baixar escales, com a llençar l'aigua o coses bàsiques de la prevenció contra el foc. També aprenen com oferir primers auxilis i com atendre el telèfon. Aquesta última és una de les coses que més es treballen a l'entitat. L'atenció del telèfon és una de les claus de l'èxit en cas d'emergència. El temps que es pugui arri-

bar a estalviar és fonamental a l'hora de salvar vides.

Quan ja són una mica grans, amb 17 o 18 anys, i en cas de màxima urgència i necessitat de personal, els joves són els que atenen el telèfon mentre la resta de bombers, funcionaris i voluntaris, van on se'ls requereix.

Les activitats que es fan a cada parc solen variar depenent de les possibilitats del lloc. Hi ha unes directrius generals que s'adapten segons l'especialització de cada parc. Així, en alguns parcs seran més habituals les actuacions aquàtiques mentre que en d'altres ho seran les d'alta muntanya o les de carretera. En cap cas, però, els bombers juvenils assistiran a situacions reals d'emergència.

A l'estiu se sol dur a terme una activitat conjunta d'intercanvi amb bombers juvenils alemanys. Cada any es reuneixen aquí o allà, aprenen els uns dels altres i comparteixen uns dies les seves experiències com a voluntaris als parcs de bombers.

Dels joves que pertanyen a l'associació només alguns avivaran en el futur el desig de ser bombers professionals i emprenderan més tard els estudis necessaris per exercir la professió. Això no obstant, no comptaran amb preferències pel que fa a la resta d'aspirants, tot i que sí amb alguns avantatges. Durant 5 o 6 anys hauran viscut el dia a dia dels bombers, aprenent algunes de les seves tècniques i sobretot amarant-se del seu carisma. Coneixeran bé els perills i riscos de la professió, i sabran millor que ningú que per ser bomber, com assegura Esteve Rifa, «no solament cal ser una persona de ferro, sinó també molt humana».

Samuel Gutiérrez

**ASSOCIACIÓ DE
BOMBERS
JUVENILS DE
CATALUNYA**
C/ CONCEPCIÓ
ARENAL, 225
08030 BARCELONA
TEL. 629 567 630

**Dóna
Suport**
al voluntariat
a través del món
associatiu

**Fomenta la
Formació**
dels voluntaris

**Facilita
Informació**

incaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Podran combatre la malària els mosquits transgènics?

Tothom sap que un dels flagells més forts que encara plana sobre la humanitat és la malària, malaltia infecciosa provocada pels protozous del gènere *Plasmodium*, que són inoculats pels mosquits del gènere *Anopheles*. Avui dia encara hi ha centenars de milers de vides que, sobretot a l'Índia i a l'Àfrica, són segades cada any per aquesta infecció que provoca la pèrdua de glòbuls rojos de la sang. També hi ha centenars d'equips d'arreu del món que participen en la lluita per eradicarla; i molt s'ha fet ja (com la vacuna del Dr. Patarroyo), però costa trobar-hi el remei definitiu.

La notícia que avui hem de comentar és que ara s'ha dut a terme en un laboratori dedicat a experiments genètics un mitjà indirecte per a combatre la plaga. És l'equip de l'Imperial College de Londres sota les ordres del professor Andrea Crisanti que ha aconseguit alterar genèticament ous del mosquit *Anopheles stephensi* (que és el que transmet la malària a l'Índia)

introduint-hi seccions de l'ADN de la mosca de la fruita (la cèlebre *Drosophila*). Els mosquits nascuts d'aquests ous ja no tenen capacitat de transmetre el *Plasmodium*. El pla és introduir-los en els llocs on hi ha mosquits vectors de la malaltia i que allí prosperessin fins a bandejar tots els altres *Anopheles*. Així s'aconseguiria una població de mosquits que ja seria innòcua.

Però no podem encara aixecar la bandera del triomf. Hi ha dos interrogants molt importants no resolts: podran de debò els transgènics dominar sobre els altres fins a fer-los desaparèixer del tot? No es pot afirmar abans de fer la prova. I per una altra banda: Serà positiva per al medi ambient la introducció d'aquests insectes de gens alterats o tindrà efectes negatius? Cal garantir la seguretat de l'experiència. Així i tot hem de dir que és interessant saber que la transgènesi serveix potser fins i tot per combatre plagues de la humanitat,

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

35 Isaac Newton, físic, astrònom i matemàtic

S'ha dit de Newton que ha estat el científic més gran del món. «El nou Moisès a qui van ser lliurades les «taules de la llei» fonamental de la natura» (Prigogine). «La natura, obligada, se sotmet al seu esperit penetrant i de bon grat li mostra totes les seves secretes vies. Contra la matemàtica no té defensa i cedeix als resultats de l'experimentació» (Desaguliers). No es pot pas negar, certament, que la ciència física va fer un pas de gegant amb els descobriments d'aquest savi anglès, però, diguem-ho tot, ell mateix ens diu que si va arribar a fer el que va dur a terme va ser fonamentant-se en els que el precediren: «Si he vist més enllà que no pas altres, és perquè m'he enfilat damunt les espatlles de gegants.»

Quatre són, compendiant, els grans avenços científics que realitzà: fundà l'òptica moderna, establí les bases de la mecànica racional, féu fer un pas importantíssim a l'astronomia amb la llei de la gravitació universal i inventà les matemàtiques superiors. En tenia prou amb una qualsevol d'aquestes quatre gestes per passar a la història entre els grans. La seva obra més important va ser com a físic i astrònom; però aquí ens toca parlar de Newton matemàtic.

Una vida per a la ciència

Sir Isaac Newton (1642-1727) va néixer, prematur i un xic malaltís, a Woolsthorpe (poblet de Linconshire, Anglaterra) el dia de Nadal de l'any de la mort de Galileu si ens atenim al calendari d'Anglaterra, que en aquell moment encara no havia adoptat la reforma gregoriana (s'hi va implantar el 1752); o sigui el 4 de gener de 1643 per al calendari gregorià. El seu pare ja era mort i la seva mare es va tornar a casar quan ell tenia tres anys, i el deixà a casa de l'àvia.

Va anar a l'escola de Grantham quan ja tenia dotze anys i la mare, que enviudà un altre cop, l'en tragué quan en tenia quinze perquè tingués cura de les feines del camp. El jove Newton hagué de continuar estudiant pel seu compte, i un dia un oncle seu, alumne del Trinity College, el trobà resolent un problema de geometria, s'adonà que el noi tenia facilitat per a l'estudi i convencé la mare perquè l'enviés a Cambridge, on ingressà com a *subserver* (servidor) del Trinity per no tenir prou recursos econòmics.

A la universitat tingué la sort de trobar el professor Isaac Barrow que copsà les seves qualitats i l'ajudà generosament. Newton es graduava als vint-i-tres anys. A l'any següent la pesta obligà a tancar la universitat i Newton hagué de tornar a casa, però això no va ser pas interrupció dels seus estudis. Al contrari, els dos anys 1665-66 que hagué de restar a Woolsthorpe van ser, segons ell mateix digué, l'època de la plenitud de les seves facultats creadores. Moltes de les elaboracions posteriors ja les havia rumiat o resolt en aquests anys. Si és certa l'anècdota de la poma, que li va suggerir la llei de la gravitació universal, cal posar-la a aquest temps.

Tornà a Cambridge el curs 1666-67, i al cap de dos anys el professor Barrow renunciava a la càtedra lucasiana que regentava i n'era designat successor el jove de vint-i-set anys Isaac Newton.

La dedicació del nou catedràtic a la ciència va ser total. No es va casar mai i portà una vida lliurada de ple a l'estudi. Un secretari que tingué pels volts de 1685 escriu: «Sir Isaac era molt afable, assossegat, retret i no s'enfadava mai (...) No es concedia cap descans o pausa (...) Rarament abandonava l'habitació; només ho feia per anar a donar la classe de la càtedra

lucasiana (...) Poques vegades se n'anava a dormir abans de les dues o les tres de la matinada, i gairebé sempre dormia només fins a les cinc o les sis del matí...» En 1672 és elegit membre de la Royal Society, de la qual serà president del 1703 fins a la mort. No es va dedicar mai a la política, si bé va haver de ser membre del Parlament Britànic durant dos anys, 1688 i 1689, com a representant de Cambridge. Sembla que l'única cosa que un dia hi digué va ser demanar que tanquessin una finestra perquè passava un corrent d'aire.

Del 1690 al 1693 va patir una forta crisi depressiva amb transtorns mentals i tot. Potser per l'excés de treball i poc descans? Potser hi influí l'incendi d'un munt de manuscrits seus provocat pel seu gos Diamond que li abocà el llum sobre els papers? No ho sabem, però aconseguí superar-se sense pèrdua de facultat mental. Després de donar-li el càrrec d'interventor de la Casa de la Moneda el 1696 l'anomenaven director tres anys més tard. En 1705 se li concedí un títol nobiliari. Va morir apreciat per tothom als 84 anys, havent conservat l'agudesa mental fins al final dels seus dies.

La seva contribució a la matemàtica

A més de la seva obra cimbal *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica* (1686), en la qual exposa amb molts càlculs matemàtics la nova mecànica amb la llei de la gravitació universal, també va escriure tractats de pura matemàtica que es feren famosos:

A l'estiu del 1669 ja tenia acabada l'obra que es pot considerar com la fundació de la teoria de les sèries infinites: *De analysi per aequationes numero terminorum infinitas*, o sigui sobre el càlcul per mitjà d'igualtats amb un nombre infinit de termes, és a dir per mitjà de sèries. Es publicà imprès en 1711. S'hi troba ja el desenvolupament en sèrie de potències de les funcions trigonomètrica i exponencial.

El 1671 té enllestida la seva obra més important de matemàtica pura: *Methodus*

fluxionum et seriorum infinitorum. És l'invent del càlcul diferencial, amb les idees que després anomenarem derivació i integració. Ell en diu quantitats *fluents* de les que es poden correspondre de manera contínua, com l'espai i el temps en un mòbil, sigui quina sigui la velocitat variable que porti. La novetat d'aquest càlcul era importantíssima. La idea de funció derivada ja permetia calcular els màxims i mínims de funcions en problemes que encara no havien estat mai resolts, com també trobar en general la tangent al gràfic d'una funció en un punt i altres qüestions interessants. Però el llibre no s'arribà a publicar fins el 1736 i en versió anglesa *Method of Fluxions*. La causa va ser que en 1666 a Londres hi va haver un incendi que va destruir moltes coses de la ciutat, entre les quals les impremtes, que trigaren molt de temps a refer-se. I com que el matemàtic alemany Gottfried W. Leibniz tingué precisament la mateixa idea que Newton, encara que fent servir una altra notació, i el 1684 la donava a conèixer, hom pensà en un plagi. I s'originà una polèmica entre els dos. Polèmica desgaciada. La cosa històricament ha quedat clara: tots dos matemàtics tenen el dret a ser reconeguts com inventors del mètode perquè tots dos l'inventaren; ho van fer independentment. El fet que Newton l'hagués inventat primer no treu gens de mèrit a qui, sense conèixer el sistema newtonià, sabé arribar a un mateix càlcul.

Newton també va escriure un tractat d'àlgebra *Arithmetica Universalis*, redactat en 1673-74, que no va ser editat fins al 1707. Es tracta d'un manual bàsic, amb poques novetats. En el camp de l'àlgebra, ho hem de dir, Newton no s'hi va distingir pas tant com en el de l'anàlisi de funcions.

Per acabar diguem que també es va dedicar a escriure sobre teologia. A la seva mort es trobaren uns quants manuscrits sobre el tema. Concretament un comentari a l'Apocalipsi que no ha estat publicat fins al 1994, tres segles més tard, com a curiositat històrica. No es pot dir que Newton fos un bon exegeta. Interpreta el llibre com una pura profecia del futur.

**SETEMBRE ÉS EL
MES CONSAGRAT A
SANT MIQUEL
ARCÀNGEL**

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos organitza del **23 al 24 de setembre** una experiència de silenci i contemplació. Més informació: tel. 966 516 710.

Barcelona

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE NÚRIA.**— Festa patronal el **8 de setembre** amb missa solemne a les 20.00 h. Predicarà l'homilia Mn. Pere Farnés Scherer, canonge de la catedral de Barcelona. Al matí, missa a les 10.30. Acabada l'eucaristia es venerarà la imatge de la Mare de Déu al seu cambriol. C/ Bon Pastor, 7-9 - Barcelona, tel. 932 000 167.

• **ESPIRITUALITAT I SIDA.**— El **14 de setembre**, a les 20.30, trobada mensual de pregària organitzada per la Fundació Dimensió Sida de Barcelona. Basílica de Santa Maria del Pi, plaça del Pi, 7 - Barcelona.

• **PASTORAL DE LA SALUT DE L'ARXIPRESTAT DE LA CISA.**— Celebrarà el Jubileu amb malalts i visitadors al santuari de la Cisa (Maresme) el **16 de setembre**. Més informació: tel. 937 531 322.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MES-**

TRES I PROFESSORS.— El **16 de setembre**, a les 10.30, eucaristia d'inici de curs a la parròquia major de Santa Anna. A les 12.00 tindrà lloc l'assemblea general a la seu del moviment. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 125 567 (dimecres de 18.30 a 19.30 i la resta de dies de 18.30 a 20.00).

• **NOVENA DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ.**— A l'església dels mercedaris (plaça Castella, 6 - Barcelona) del **15 al 23 de setembre**, a les 19.30 rosari, pregària a la Mare de Déu i concelebració eucarística. El **23**, a les 19.00 i 20.00, misses de la vigília; a les 24.00, tradicional missa de mitjanit commemorativa del descens de la Mare de Déu i de la fundació de l'orde mercedari. El **24**, misses a les 9.00, 11.00, 12.00, 13.00, 19.00 i 20.00.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a homes i joves, des de 17 anys, del **18 al 23 de setembre**. Més informació: casa de Ntra. Sra. de Montserrat, Caldes de Montbui, tel. 938 654 496.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **18 de setembre**, i el **2 i 9 d'octubre**, de 21.30 a 22.50, el professor Ignasi Salvat impartirà el seminari *El pensament social cristià*. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13, 1r - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: espinal@redestb.es

Solsona

• **EL MIRACLE.**— Exercicis espirituals per a tothom, del **18 al 24 de setembre**, dirigits per Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona. Per a qui no disposi de tota la setmana, recés del **22 al 24**. Casa d'espiritualitat el Miracle, tel. 973 480 045.

PREGUEM AMB EL PAPA JOAN PAU II

Aquest mes el Papa ens demana pregàries perquè els científics i tot el món universitari, en la recerca de la veritat, trobin el camí que porta al Pare del cel.

La persona humana per la seva naturalesa busca la veritat que expliqui plenament el sentit de la vida. La religiositat expressa d'alguna manera aquesta aspiració de la naturalesa racional que busca Déu, últim principi de tot el que existeix. La fe cristiana ajuda a trobar aquest últim sentit de la vida en mostrar-nos el misteri de Crist, en el qual se'ns ofereix el coneixement coherent de Déu U i Tri. Així, en Jesucrist, que és la Veritat, la fe reconeix l'última crida adreçada a la humanitat perquè pugui satisfer el que concep com a últim desig. No hi ha cap contradicció entre la veritat que Déu revela en Jesucrist amb les veritats que s'obtenen filosofant. Més aviat s'ajuden l'una a l'altra per arribar a la plena veritat.

què les relacions entre cristians i musulmans estiguin sempre caracteritzades per la recíproca comprensió i tolerància.

Cristians i musulmans compartim la fe en «el Déu únic i misericordiós que judicarà tota la humanitat a la fi del món». Encara que ho entenguem de manera diferent, aquesta aspiració religiosa és un vincle espiritual entre cristians i musulmans. Ens uneix l'estima del valor de la vida humana en totes les seves fases i la defensa de la família com a unitat essencial de la societat. Les nostres tradicions ensenyen una ètica que rebutja l'individualisme que busca la pròpia satisfacció sense atendre les necessitats dels altres. Creiem que els recursos de la terra estan destinats a tothom i no només a uns quants. Creiem que l'exercici del poder i de l'autoritat ha de ser un servei a la comunitat.

Extractat de *Oración y Servicio* 1999 n° 3.

Intenció missional

El Papa ens demana pregàries per-

Antoni M. Serrallonga, s.j.

Petits anuncis

3a EDAT

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència medicosanitària, permanent o temporal. Tel. 934 503 930.

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acol·lida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia per Barcelona, Andorra i Lleida. Tel. 932 158 148.

COMPRA i VENDA

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

COMPRO segells, monedes, rellotges de butxaca, postals, objectes antics i llibres. Tel. 933 578 394.

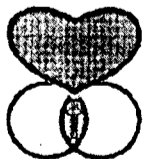
Telèfons de la Pregària

Obert cada dia de les 21.30 a les 23.30 h
934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9.00 a les 10.30
938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

ENCONTRE MATRIMONIAL

"Dialogar és la base d'una bona relació"

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que cadascú posseeix.

Truqueu al nostre telèfon d'informació:
937 188 798

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON SETMANES

170 ptes.

340 ptes.

510 ptes.

680 ptes.

850 ptes.

1.020 ptes.

1.190 ptes.

Destacat (+250 ptes.): Requadrat, Trama, Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Maria Roca és una de les pioneres en l'assistència domiciliària a les comarques gironines, un servei que s'ofereix majoritàriament a la gent gran però que també consisteix en servei d'acompanyament o animació a persones convalescents, discapacitades o malaltes. Aquesta jove gerontòloga considera que aquest tipus de servei hauria de ser cobert per la Seguretat Social i assegura que no es tracta d'una activitat de luxe, sinó d'una alternativa a les residències per a gent gran.

María Roca Blasco, gerontòloga

«L'atenció a la gent gran s'ha d'humanitzar»

—A què respon el seu interès per la gent gran?

—A casa meva sempre s'ha dut molt bé la qüestió de la gent gran; això segur que m'ha influït. A més, després d'estudiar dietètica i nutrició, vaig estar en un geriàtric i vaig conèixer aquesta realitat. Vaig decidir dedicar-m'hi, i després d'un mestratge en gerontologia psicosocial vaig obrir un centre d'assistència domiciliària a Girona.

—Abans que existís l'assistència domiciliària, com s'ho feia la gent?

—Existia la figura de la dona soltera que tenia cura dels malalts, que ja no és freqüent. Cada vegada es va professionalitzant més el servei a la gent gran. El fet que la dona treballi fora de casa també hi ha contribuït.

L'assistència domiciliària professional és relativament nova. A Girona, per exemple, parlem de qualitat de vida i en realitat comptem amb pocs serveis. Actualment la piràmide demogràfica s'ha invertit i hi ha més gent que viu més que abans. Si la

situació ho permet, pensem que és preferible que la gent gran pugui romandre a casa seva, això sí, amb un professional que l'atengui.

—Quin objectiu persegueix el Servei d'Assistència Domiciliària (SAD)?

—L'objectiu és afavorir l'increment de l'autonomia personal de l'usuari, siguin quines siguin les seves limitacions, condicionaments o mancances. Els auxiliars que realitzen les tasques són professionals amb titulació, tant homes com dones, i també comptem amb infermeres, perquè algun tipus d'atenció concreta, com un canvi de sonda o una injecció, l'ha de dur a terme una infermera. D'entre els serveis que duen a terme hi ha activitats que van des de llegir el diari, resar, mirar la televisió... fins a altres activitats de tipus domèstic. És important acostumar la persona gran a triar. Per exemple, en el cas del menjar. El gust és l'última cosa que es perd.

L'assistència domiciliària també es fa en casos en què se'ns demana fer un

acompanyament a la mort. Em sembla que és preferible que una persona que ja és terminal pugui morir a casa seva. Encara s'ha de normalitzar el procés de la mort, que és un tabú.

—Substitueixen la família en allò que aquesta no sap resoldre?

—La família és fonamental. Nosaltres necessitem que els familiars hi col·laborin. El nostre objectiu és integrar la persona a la família. El professional fa de pont, però no pot substituir ningú ni fer-se imprescindible.

—El cost de tenir un professional a casa és molt elevat.

—No és un luxe, i si es tracta d'atencions puntuals i no les 24 hores del dia, és més econòmic que estar en un centre. Hi ha gent que només necessita ajut per als àpats o la higiene personal. Penso que aquest tipus d'ajut domiciliari l'hauria de cobrir la Seguretat Social, hauria de ser un recurs més.

Miriam Díez i Bosch

El merlot

No sé on té el niu. Segurament molt a prop. És un ocell interessant. M'agrada la seva figura i m'agrada el seu cant. El seu caminar a saltirons, la seva arrencada de vol. Em plauen els merlots.

Però d'ell em plau, per damunt de tot, la confiança que ens té. Ve a menjar al nostre terrat, com si fos a casa seva, amb tota naturalitat, els dàtils de la gran palmera del jardí de la casa. També, quan remena la terra dels nostres testos per si hi troba algun cuquet desprevingut, que per a ell és la millor de les menges.

No heu sentit mai el cant del merlot? És molt interessant. Perquè no n'hi ha cap que faci la mateixa tonada. I la seva veu atenorada destaca de tots els altres ocells. En temps de zel la modula curiosament per enamorar la seva dama que, com totes les dames, coqueteja de branca en branca o bé, si són a ple camp, de solc en solc.

I em fa l'efecte que el cant del merlot és un cant il·lusionat, ple de bons pressentiments, com si fos el vers del poeta per a la seva estimada.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

«Quedes lliure» (6)

Connectar amb Jesús, avui

Com connecta Jesús amb la gent d'avui? Aquesta no és una pregunta exclusivament nostra, dels qui vivim ara. Tots els cristians se l'han feta, de generació en generació, després de la resurrecció i l'ascensió del Mestre.

Mireu com hi responia el bisbe sant Lleó precisament en la festa de l'ascensió, el 17 de maig de l'any 445: «Allò del nostre Redemptor que va ser visible ha passat als sacraments.»

Visible va ser, no cal dir-ho, la seva acció salvadora sobre el paralític, sobre Zaqueu, sobre Maria Magdalena, sobre Dimas, sobre el bon lladre... Ens quedem curts si ens limitem a recordar-ho, a admirar-ho, a emocionar-nos-hi... fins i tot si això ho fem en actitud de pregària. Podem anar més enllà. Som cridats a més: aquelles històries perduren i es poden fer actuals en tu i en mi a través dels sacraments. Avui «el sacrament», com resumeix von Balthasar, «és el gest eclesial de Jesucrist sobre l'home.»

De vegades retrobo vells amics que, de joves, van experimentar la vida cristiana amb intensitat, sovint a través de la militància en un moviment apostòlic. Em diuen que continuen creient en Jesucrist i àdhuc que pregunten, i sé que és veritat... Malgrat els desencanys soferts i les inevitables febleses pròpies, l'Evangeli continua sent la seva referència essencial. Però... no participen regularment de l'Eucaristia. I han abandonat el sacrament del perdó.

Als evangelis ens parlen d'uns seguidors de Jesús, més o menys distants, que el miraven, l'escoltaven, passaven estones vora seu. Ens parlen també d'uns altres que se li atansaven personalment fins al contacte físic. Sovint eren malalts, com aquella dona que patia hemorràgies i es deia: «Només que li pugui tocar la roba, em curaré» (Mc 5,28). Altres vegades eren pecadors —ja hem parlat de Zaqueu— els quals, amb la confessió del seu pecat, entraven en una proximitat més que física amb el Senyor. Resulta especialment suggeridor el cas d'aquell cec de naixement (Jn 9,1 i ss.) que troba alhora la llum dels ulls i la del cor pel contacte amb Jesús.

Avui són massa els cristians que no s'atansen sacramentalment a Jesucrist. La seva fe va esdevenint, així, una teoria, un discurs mal·leable, de vegades una actitud elitista, o molt crítica i freda, i vitalment improductiva... Ens cal la humilitat del contacte sacramental com calia als contemporanis de Jesús, la humilitat d'acollir la seva humanitat. No és el fill del fuster?, deien aleshores. No es tracta de ritus ancestrals o de reminiscències màgiques?, sentim dir ara. Escoltem von Balthasar: «A fi de fer-se comprensible, el gest es revesteix d'uns elements assequibles (imposició de les mans, perdó de les culpes d'un home per un altre). Però aquests elements exteriors són només referència a les accions corpòries i espirituals realitzades per Crist.»

Impromptu